ټکټوکتاب کور

د پښتو PDF کتابونو لپاره مونږ درسره وځاری!
ټیلګرام چینل لینک:
https://t.me/AryanPashtoLibrary
واټساپ نمبر:
00971501455350
فیسبوک پاڼه:
آریان پښتو کتابتون

مثلث (ناول)

مقتصد ستړی

مثلث (ناول)
مقتصد ستړی

ټکټوکتاب کور

مثلث

د کتاب نوم : مثلث ناول (Triangle)
لیکوال: مقتصد ستړی
ژبه : پښتو

"مثلث" د ژوند، مرګ، او تقدیر تر منځ د نازکو کرښو او شخړو یوه ژوره کیسه ده، چې د لوستونکي فکر ته نوې پوښتنې وړاندې کوي.

د پښتو PDF کتابونو اړاره مور درسره وګاری!
ټیلګرام چینل لینک:
https://t.me/AryanPashtoLibrary
واټساپ نمبر:
00971501455350
فیسبوک پاڼه:
آریان پښتو کتابتون

لیکوال
مقتصد ستړی

★★★

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم.....................مثلث

لیکوال.......................مقتصد ستړی

خپرونکی .... فکر نو ادبي فورم پښین

چاپ شمېر.................. ۵۰۰

پښتی .... نوید ارین

دچاپکال......................جنوري۲۰۲۱

چاپ ځای.................... کابل

د کتاب موندلو درک

کابل ... د شال اداره

کندهار ... مطالعه کتاب پلورنځی

کوټه ... تکتو کتاب کو

★★★

د کتاب نوم : مثلث ناول (Triangle)
لیکوال: مقصد ستړی
ژبه : پښتو
"مثلث" د ژوند، مرګ، او تقدیر تر منځ د نازکو کرښو او شخړو یوه ژوره کیسه ده، چې د لوستونکي فکر ته نوې پوښتنې وړاندې کوي.
د پښتو PDF کتابونو اړوند موږ درسره وګړئ!
ټیلګرام چینل لینک:
https://t.me/AryanPashtoLibrary
واتساپ نمبر:
00971501455350
فیسبوک پاڼه:
آریان پښتو کتابون

عرض

مثلث د حالاتو څرګندنه نامردي را په ګوته کول غواړي، تر څو پوه شم چې دا هرڅه زما د خپلې بې غوري پايله ده.

د نن او پرون په کش او ګير کې راګير ستړي ځان مې د مرګي په کوڅو قدم وهل پيل کړي او اوس تر لمرختو ، لمر پرېوتو ته ډېر خوشبينه وي، زه نه پوهېږم د تقدير فيصلې به دا وي او که ما خپل تقدير د بې غوره تدبير په لاسونو کې اچولی دی.

په يوه درنه او وحشتناکه شپه کې ساه اخلم، دا يو ډېر عجيب حالت دی، زه مې دخپل قبر ننداري ته ولاړ يم، يو څو نامعلوم افراد زما په اندامونو خاوري اړوي او په همدې توګه غواړي زما له ژوند څخه خپل غچ واخلي.

مقتصد ستړی

د کابل باغروره ښار

۱۳۹۹ کال نامعلومه نېټه

★★★

زموږ لپاره به ښه دا وي چي تر خپل مرګ مخکي ژوندي او چمتو ووسو او دا به رښتیا هم ډېر خوندور مرګ وي چي انسان یې له راتګ وړاندي ژوندی وي .
همت دا خبري په ډېر ژور انداز سره تکرار کړي او بیا یې د ایمان لاس په لاس کي ونیو او زیاته یې کړه:
_ ګوره جانانه ! موږ تقریباً په ژوند کښي دري ځله مرو، لومړی دا چي مرګ ته پیدا سو، دوهم دا چي ناهیلي کېږو او دریم هم د ناکامی او ډار نوم دی چي موږ وژني.
_ دا خو زه هم منم چي له انسان پرته بل هیڅ داسي مخلوق نسته چي له ژونده یې زړه تور سوی او ځان یې وژلی وي، البته زه بیا دا وایم چي د ځان د وژلو لپاره به مناسبه واقعه کومه یوه وي، خو ځان وژنه به یقینا یوه زبردست او خوندوره تجربه وي!؟
د منټو "خودکشي " له لوستلو وروسته دا راته مالومه شوه، چي ځان وژل آسانه دي او د شرمندګی بهترین مثال دی ، د زهیر باچا خبره " ژوند ازغن بار دی او ښاغلی څوک به یې په لوځه شا وړي " د ځان وژني لامل بېل بېل کېدلای شي، خو غربت او بې وسي هم ځان وژني دي.
باچا یو بل ځای هم دا خبره یاده کړي چي "منټو هم
خودکشي وکړه؛ د ده فطرتي مرګ نه وو او بیا خودکشي هم غیر فطري عمل نه دی، ولي طبیعیت هم د فطرت تابع دی. داسي ډېر مثالونه سته چي مشهورو خلکو د نجات اخري پړاو په خپله د

★★★

ځان ختمېده وګڼل، صادق هدايت د Blend owl يا ړوند بوم ناول له ليکلو وروسته د نيويارک د يو هوټل په باد پکه ځان راځړوند کړ، خلک وايي دا يې ځکه وکړو چې هدايت د ډېر شهرت او مقبوليت څخه تنګ راغلی و، لاکن زما په فکر هدايت د خمېني د ړندو مقلدينو ګواښونو ځان وژني ته اماده کړ؛ ځکه هدايت تخيلي انسان و او تخيلي انسان ډېر حساس وي."

همت بيا ورغبرګه: جانانه!

_ دا هم بايد وويل سي چي ځان وژنه شرط نه ده، زه تر دي وړاندي څو څو واره وژل سوی يم. په ژوند کي ډېر داسي وختونه راځي، که انسان ژوندی هم وي وژل سوی وي.

په واقعيت کي د ژوند هره لمحه ځان وژنه ده. د قوي اعصابو او کتابونو سره تړلي خلك دا د زهرو ګوټ قبلوي او ځان وژني پوري يوه ترخه خندا کوي. د سبا په هيله ژوند تېروي.

دا وخت د شپې دوولس بجي وې، چي همت او ايمان په خبرو بوخت و، ايمان په ډېر خوند، خوند سره د شنه چای تاوده غړپونه ترستوني تېرول.

_ څه ډول بايد فکر وسي، هيڅ نه ارزي، ژوند د يو بدبخت تخم له داني را توکېدلی دی، مورږ له بيکاره تخم څخه د ښو حاصلو تمه لرو. دا هيڅ امکان نه لري؛ نور لا نور خو زه د خدای په دې خبره پخه عقيده لرم چي يوه ورځ به ورسره مخامخ کېږو او حساب به

★★★

ورکوو، ددې حساب، کتاب نتیجه به څه وي! په دې مې چندان زړه نه پاکېږي.
_ که چېرې زه او خدای یو بل ته مخامخ سو، فوراً همدا پوښتنه کوم چې دومره مغرور او پر ځان مئین ولې وې؟
ایمان وویل:
_ کیدای سي دی ځکه په ځان دومره مئین دی چې د قدرت خاوند دی، خو دلته سوال دا پیدا کېږي چې د بنده په حق کښې تل ناخبره اوسېدلی، نو د بنده یواځې، دا حق و چې دنیا ورته جوړه کړي؟ نو که د بنده یوازې او یوازې دا حق و چې دنیا ورته جوړه کړي نو بیا یې د بخت کیسه څنګه رامنځ ته کړه، زه په بخت او تخت دواړو یقین لرم، خو زه مې خپل بخت د خدای په لاسونو کښې نه وینم، زه هر وخت دا خبره
کوم چې خدای یواځې په همهغه چا مهربان دی چاته چې یې ورپام دی.
او بیا خدای ځینې بندګان هم داسې پیدا کړي چې تر ده څو چنده په ځان مئین او مغرور دي، کټ مټ همداسې، هیڅ د چا زړه ته نه ګوري، زه په دې ښه پوهېږم چې د زړه کار یواځې وینه پمپ کول دي خو له مینې سره خامخا څه ناڅه تار لري. انسانانو ته خدای عقل ورکړی، خو دومره هم نه چې د عرش لاره پیدا کړي.
د اطاق ور ورو وټکېده, چې همت غوښتل ور ولاړ شي، ور له هغې خوا راخلاص سو، د دفتر ساتونکی و، سګرېټ یې غوښتل،

★★★

هغه سګرېټ ورواخیستل او ووت، له دې سره سم ایمان هم سګرېټ بل کړ، یو تریخ دود پورته کېده، تمامېده.
_ د سبا لپاره پلان څه دی، باید چیرته لاړ سو؟

همت خواب ورکړ:

_ د سبا اټکل د موسم له اړخه أسان دی خو د قسمت په دې برخه کښې څه ویلی نه سم؛ خدای نه راضي کېدونکی څوک دی او که راضي هم سي هغه بیا د شیطان وس ورباندې بر وي او له شیطان سره د خدای هم تر وس تېره ده._ دا ښه ده چې د خدای تخت مو پر ځمکه چیرته نه دی، یو چا خو به په کاڼو ویشتلی
وای، دا څنګه کیدای سي چې چاته یې زړه سي، له ازله سمه برخه ورکوي او که چاته یې زړه نه سي نو هیڅ. بخت یو خیال دی چې زموږ په روح کښې کرل سوی، په قسمت او دې ته ورته نورو شیانو باور کول یوازې یو مذهبي اړخ درلودلی سي، خو زما ورباندې هیڅ زړه نه پاکېږي.
هغه څه چې زما ورباندې یقین کېږي هغه شیطان دی، شیطان یو خوندور حقیقت دی چې د ګناه تله یې درنه کړې ده، ګناه هغه څه ده، چې زموږ زړه ورباندې مینځل کېږي، یاني دا هم یو حقیقت دی چې د منلو وړ ګرځېدلی، هرځومره ګناه چې کولای سي کوه یې دوزخ درته سترګې په لاره دی، خو د ثواب او جنت نه کوم معیار شته، نه مقدار.
ایمان ورغبرګه کړه:

★★★

_ د نشي او تماشي یاران یا د خدای یا د شیطان تحفه وي، پر ما یوازې د شیطان لورینه ده، ځکه خو د خدای له عظیمي او مهرباني تحفي بې برخې یم.
او پسي زیاته یې کړه "اذیت یې لوی اذیت."
همت وویل:
دا نو د ثواب او ګناه ترمنځ د یو خوندور جنګ پیل دی، ګټونکی یې یواځې او یواځې هغه شوخ او کرار څوک کیدلی سي چې لا تر اوسه یې د بربښنا په تارو
ګوتي نه وي وهلي، اوس به هغه د الِ فرعون کیسي هم کومه خاصه فایده ونلري دوزخ شرمنده بولم.
د ایمان سترګي خوب درني کړې وې، پخپل ځای کې وغزېد، د ناشناس غږ ورو، ورو له ځان سره د خوب نړۍ ته یووړ.
ایمان له وخته ویښ و خو د همت له غږ سره سم یې ځان غلی کړ، هغه ژر ژر خبرې کولې، هله ! هله ! پورته شه تا خو ویل باید چیرته لاړ شو، که څه هم جمعه ده، خو بیا هم ناوخته ده، لمونځ دې هم قضا کړ. بیخي ډېرې نارې مې دربانديَ وکړې، ویدهٔ شوی وې هله نو پورته شه !!
بیا یې په میز پرته د کابل چاپ ورځپانه ور پورته کړه " ولسمشر غني: ۴۰ کاله نړیوالې ټولنې د سولې له حق محروم ساتلي یو." له ځایه پاڅېد او د ایمان په مخ یې له ګیلاس څخه سړې اوبه ورڅند وهلې، هغه یو دم راکښناست او وې ویل:

★★★

یاره جانانه! خوبونه مو یواځې تر سترګو پټولو محدود دي، زما په څېر ډېر نور څوک به هم وي چې د سوی غوندي په رڼو سترګو خوب ویني، مونږ دا د مجازي خوبونو عادت اخیستي یوو، حقیقت ته مو ورپام نه دی؛ نن څوومه ده یو خوندور خوب بې خوبه کړی یم خو آیا
دا به رښتیا شي! که لکه د نورو هغو به د تور او سپین قلم په څېر یو خیال پاتې سي!؟
_ دا به وخت فیصله وکړي هله نو ته اوس پورته شه ناشته تیاره ده.
_ خو خبره دا ده چې وخت او بخت همیشه زما په حق کښې ګوتې وهي، کله یې هم په ښه زړه خپل حق رابښلی نه دی.
همت وویل، مطلب ؟
ـــ مطلب دا چې د سولې بهیر له ډېرو هلو ځلو وروسته هم دا مهال کوم ځانګړی لوری نه لري.
څه کم لس بجې وې، بیخې ناوخته وه، پرته له دې چې نور څه ووایې، ایمان او همت په پټه خوله ناشته وکړه، د باندې راووتل او د میوند لیدو ته روان شول، د ورځنیو فعالیتونو او کړو وړو اکثریت پرېکړې به یې په دهٔ کولې، تولو ته خورا ډېر نږدې او ګران ملګری و
لاره کې بیا د دوی بحث د سولې په روان بهیر و، ایمان د همت د یوې خبرې په ځواب کې وویل : د قطر وروستی ناستې نه پس د

★★★

سولې د بهير د برې په صورت کې د موقت حکومت جوړول تر
ډېره د ولس او سياستوالو تر منځ د بحث لامل ګرځېدلی، خو د
موقت حکومت طرحې زموږ ترمنځ د نويمې
زيږديزې لسيزې په پيل کې د مجاهدينو د تنظيمونو ترمنځ جوړ د
موقت حکومت او له هغه وروسته خونړيو کورنيو جګړو غمجنې
خاطرې را ژوندۍ کوې، ځکه د زړه ښه کېدو وړ نه ده.

همت ورغبرګه کړه ، دا خو پرېږده بل لور ته بيا سيمه ييز لوبغاړي
لکه روسيه او پاکستان د خپلو سياسي موخو ترلاسه کولو لپاره
منډې ترړې وهي.
د غرمې ۱۲:۰۰ بجې دي خو د ميوند په کوټه کې لا اوس هم تياره
جوړه ده، پردې کش دي او همدارنګه يو تريخ د سګرېټ لوګی .
زه خو وايم نن بايد يو داسې ځای ته لاړ شو چې هلته هم خواړه
وخورو او هم يوه ارامه فضا وي نن مې همداسې يوڅه ته زړه
شوی، ميوند وويل.
په موټر کې کېناستل او له يو څه شېبې وروسته په "سوپر
شينواري" کې وو.
او هو دا خو بيخي زبردست، پدې شرط چې خوندور خواړه ولري،
خوراک يې راوغوښت، يو دوه کاشوغې سوپ مې خوړ چې
ملګري مې غږ کړ، مچ!!!
د همت په پياله کې مچ و، ميوند وويل کوم توپير نلري، نوشجان...

★★★

_ نه یار بیخي چټل دی، مچ یو ډېر چټل ...، په حقیقت کې هغه له هر ګام سره یوه باکتریا لېږدوي، تر اوسه پورې به بیخي کم داسي څوک وي چي له مچانو څخه یې کرکه نه کېږي، چیرته چي کثافات موجود وي هلته به مچ هم خامخا په یوه نه یوه طریقه ځان ور رسولای وي.
ایمان ویل:
_ زموږ شاوخوا هم داسي ډېر مچان شته، چي پاکو ذهنونو ته یو ډول خیرن وایروسونه لېږدوي، همدا وجه ده چي په ځینو اسانه مسایلو کښي د شک او تور ګمان ترمنځ راګیر یؤ، موږ مخکي له دې چي ځان له ذهني ناروغیو وژغورو باید له خپل شاوخوا هغه کثافات لرې کړو چي مچان ورباندې بونېږي.
بس په نه خبره یې ډوډۍ پرېښوده او د باندې راووتل، له یو بل دوکان یې د خوراک، څښاک شیان راواخیستل؛ په ښار کې ورو، ورو روان وو، میوند په تلو، تلو کې یوه نوې خبره وکړه، په رب مې دې قسم وي، دا سرک به یوه نه یوه ورځ زموږ په وینو رنګ شي؟
همت ورغبرګه کړه، هو که تا همداسي ډرایوینګ کاوه نوحتماً ...
ـ نه زه دا نه وایم، زما مطلب دا دی چي مخالفین مو هره شېبه څارې او دا ځای تر نورو هغو زیات خطرناک دی .
په کومه ګنا؟!

★★★

همدا چې هرڅوک ددي هیواد د یو روښانه راتلونکي فکر لري
وژل کېږي به، کابل دا مهال د ځوانانو په یوي قتل گاه بدل شوی،
هغه ورځ دي ولیدل چې د سولې ارزښت تر عنوان لاندې لیکچر
مې ورکاندي کړ ځومره زنگونه یې راته ووهل.
دښمن مکار دی هم چالاک دی، د کوړ په تالي ځتو مې د سر سړي
په چاړ، چاړ اخلي، خو زما د قام سړي به بیا هم سنگر ته نه
پرېږدي. اوس مو د شعور سزا سنگسار راته ټاکي، دا ځکه چې
موږ د مشالونو په وژلو چوپ پاتي شوي یوو.
همت زیاته کړه:
زه له طالب یا کوم بل چا څخه دومره وېره نلرم، څومره چې له
همدې خپلو ملگرو لرم، کوم چې په غوندو او فکري فعالیتونو کې
راسره برخه اخلي.
ایمان وویل: ـ د خر او برگ دواړو سرونه د یو او بل په اخوړونو
کښي دي، دوی په فطري ډول دي ته جوړ
دي چې یو بل وزغمي، دلته د رنگونو تفاوت شرط نه دی؛ بلکي
حقیقت دا دی چې دوی څنگه یو روڼ اصلیت ته تاوان ورسوي،
زه دا نه وایم چې ښه او بد نشته، خبره داده چې هر یو یې خپل
رنگ په سم ډول سرته نه شي رسولی، ځکه خو د روڼ اصلیت د
بدرنگۍ لامل وگرځي .

★★★

درې واړو په يوه داسې ټولنه کې په رضا کارانه ډول د خلکو فکري او شعوري بيداري ته کار کاوه، چې هرڅه يې د مذهب تر دايرې محدود خو له بيخي زيات
افراطيت سره پرمخ وړل کېدل او هره هغه خبره چې د پوهې او حقيقت په بنياد به وه، کفر ګڼل کېده.
۲۸ اسد چې د هيواد د خپلواکۍ له ورځې سره برابره ده، نن ورځ بيا هم دوی يوې غونډې ته روان وو، چې په لاره کې ورباندې ډزې وشوې، که بخت يې زورور نه وای بچ کېدل يې که ناممکن نه و، مشکل خو به ضرور و.
امنيتي سرتېري په خورا حوصله مندۍ سره دوی ته ډاډ ورکاوه او ورته ويل يې:
د ګوتو په شمار څو وحشي کړۍ ددې خلکو حوصلې نشي وژلی، موږ ددښمن په وړاندې کمزوري څوک
نه يوو، ژوند کوو او نورو ته مو د ژوند کولو موقع ورکړې ده.
ايمان د سرتېري په ځواب کې ورغبرګه کړه، تاسو ياست چې موږ يوو، دا ښکاره خبره ده، چې زموږ په ژغورولو کې لومړی خدای او بيا تاسو ونډه واخيسته، ستاسو شهامت ته سلام!
او هو هيله کوم اجازت راکړئ موږ د خپلواکۍ د ورځې په اړه جوړې شوې غونډې ته روان يوو بايد ژر ځانونه ورسوو دا ډېره اړينه ده.

★★★

غونډه پیل وه، دوی یې په جریان کې تالار ته دننه شول، دا وخت یوه دنګ ځوان په سټیج داسې وینا کوله:

"د خاورې او د خلکو د دښمنانو په وړاندې د خپل مظلومیت اظهار د دښمن ځناورتوب په شعوري توګه منل دي، خو د دښمن په سترګو کې سترګې اچول مزاحمت دی او وحشت ته یې وحشت ویل په کار دي.

یو څه وخت او کار لا نور هم غواړي چې دا په ذهن ړانده خلک بینا سي، اوس هم دلته یو څوک شته، چې

پردې مفکوره پر مخ وړي او د دوی په وړاندې حقیقت بیانول ناداني ګڼل کېږي ."

هغه زیاته کړه:

زموږ نظر نن هم روښانه دی او پرون هم ټولو ته څرګند و، «تر څو چې پښتانه له فکري پلوه بیدار او له ذهني غلامۍ څخه خلاص نسي د سیالانو سیال نشي ګرځېدلی.»

هغه په خورا خوندور انداز کې خپلې خبرې ورونغښتې او له سټېج څخه راکښته سو، ویاند ټولو نورو هغو راغلو میلمنو ته ښه راغلاست ووایه چې همدا اوس تالار ته دننه سوي وو ...

ورپسې یې ایمان سټېج ته وباله؛

څوک شته چې تر دې مشعلونو څادر وګرزوي او د تور شمال مخه ونیسي، چې دا ډیوې مړې نسي. لمر او سپوږمۍ په ژوند باندې وړیا رڼا او تودخه خرڅوي، د کایناتو انسان او خدای تر منځ چې

★★★

کومي اړیکي دي. دا ټولو ته ښکاره دي. انسان د دې حق لري، چې د خپل خدای په لټون پسې د کایناتو په رګونو کښې ننوزي، حقیقت به هر وخت حقیقت وي، حقیقت هیڅکله پټیدلی نسي.
په تالار کې چوپتیا وه ، ټول د ایمان خبرو ته په حیرانتیا غوږ وو؛ زمونږ خپلواکی په ویښتیا او فکري بیداري پوري اړه لري. کله چې مو ځانونه بند او فکرونه ازاد کړل. بیا کولای سو چې په ارامه سره الوت وکړو، ژوند وکړو او د پرمختګ په لور ګامونه واخلو. هیڅ یو هیواد تر هغه وخته پوري ازاد او خودمختار هیواد نسي کیدای، ترڅو خلک یې له ذهني غلامۍ څخه خلاص سوي نه وي. دا هیواد په مونږ حق لري، مونږ ته پکار ده چې هیواد ته کار وکړو، لږ تر لږه د خپل هیواد درناوی وکړو او د هغه پر ضد د منفي تبلیغاتو مخنیوی او په وړاندي یې نیغ په نیغه ودریږو، په سیاسي ګوندونو کښي چټل فکرونه سته، چې د خلکو له سپیڅلو احساساتو ناوړه ګټه پورته کوي. همدارنګه شته ځیني ناولي کړی چې په یوه نه بله پلمه هیواد او خلک تخریبوي.
تالار چک چکو واخیست ...
هغه په ډېر جدي انداز خبرې کولې ؛
حکومت او چارواکې تر خپله وسه پورې د یو نه یو چا او یا هم یوازې او یوازې د خپل ځان په مذهب وي، عموماً مونږ ته د ملي ګټو ته ژمن پاتي کیدو درس هغه چا راکړی کوم چا چې تر ننه ملي ګټي په پوره مانا پیژندلي نه دي، هر هغه څوک چې د ملي

★★★

ګټو په اړه غږېږي، د پالنې او هغو ته د ژمنتیا خبرې کوي. پخپله غل دی، ولې دا د هیواد په هر وګړي فرض ده، چې تر خپلو ګټو ړومبی باید ملي ګټې په پام کښې ونیسي او هغو ته ژمن پاتې شي.
تالار کې بیا هم شور او چک چکو زور ونیو ...
ایمان د مننې ترڅنګ خپلو خبرو ته دوام ورکړ؛
له خپلواکی پرته ژوند ستونزمن دی، پرته له هغې مونږ وګړي له هیڅ سره برابر، سترې، ستومانه، نا هیلي، او له هرڅه څخه لاس مینځلي به ناست یوو، زمونږ د زړونو تودوالی په خپلواکی کښې نغښتی، مونږ باید په دې پوه سو چې له هیواد سره مینه د ایمان برخه ده، او هر هغه څوک چې له خپل هیواد سره مینه نلري، د کامل ایمان څښتن نشي کیدی، زمونږ عزت او ناموس د سپېڅلې خاورې په ساتلو کښې دی، که هیواد او خاوره مو خوندي وي. ناموس مو خوندي دی او کنه
دا ددې هیواد غږ دی، دا د شاه غازي آمان الله غږ دی. دا بدرګه کړئ او ووایاست:
زه یو ازاد او خپلواک وطن یم، خپلې رایې، خپل جمهوریت، خپل ولسمشر، خپل پارلیمنټ، اداري، لویه جرګه، او هر هغه څه چې لرم، چې د یو ازاد، خپلواک هېواد لپاره ضروري دي.
کله چې غونډه پای ته ورسېده، یو ښاغلی یې څنګ ته راغی او ورته وې ویل، ته هیڅ ښه نه کوې، که دا فعالیت همداسې دوام

★★★

ولړي پایله به یې ښه نه وي، اوس د داسې خبرو کولو وخت نه دی.
ایمان په پټه خوله ترې روان شو او له ځان سره یې وویل:
- کیدای سي زه ملامت یم یا که ووایم هو زه ملامت یم بیا هم سمه ده، ځکه چې ملامت یم ناته او ددې خلکو په وړاندې؛ د سترګو رنولو حق نلرم. ژبه مې په ستوني پورې تړلې ده، چیغې مې په مرۍ کښې غوټه دي او همدارنګه د عقل تر وس تېره ده، د فکر ساه ختلې یواځې او یواځې تور ګمان دی چې خبرې یې اوربدل کېږي، غږ یې بدرګه کېږي.
پام وکړئ یو تازه خبر ته!
راپورونه وایي چې تېره شپه نامعلومو وسلوالو یو تن ځوان په خپل کور کې وژلی دی، ویل کېږي دغه ځوان په ښوونځي کې استاد و او وخت ناوخته یې په مدني او سیاسي فعالیتونو کې هم برخه اخیسته.
د تلویزون په پرده د همغه ځوان انځور و چې تېره ورځ یې د خپلواکۍ جشن غونډې ته وینا کوله.
میوند اخ کړه ، اخ خدایه اخ دښمن تل د حقیقت غږ خاموشه کول غواړي، دوی که هرڅومره له تشدد او وحشت څخه کار واخلي بیا هم یو رښتونی او حقیقي غږ خاموشه کولای نه شي، بلکې لا زیات به بدرګه کېږي، دا ډول کړنې یوازې او یوازې د دوی په ناکامۍ دلالت کوي.

★★★

ایمان چې دا وخت بیخي غلی ناست و او ځان یې په کتاب بوخت
ښود د خبر په اورېدو یې داسي ژر کتاب کېښود او اه یې کړل؛
د انسان په جامه کې پټ له وحشي ځناورو څخه نور نو د څه تمه
کېدلی سي ؟! خو همدا چې د انسانانو وینه وزبېښي او د ماشومانو
له ژړا خوند واخلي.
همت دتلویزون کانال بدل کړ، خبر و؛ «افغانستان کي سوله د
پاکستان او سیمي په ګټه ده»
تلویزون یې بند کړ او له ولاړېدو سره سم یې وویل:
ـ افغانان او بیا په خاصه توګه پښتانه په تاریخي او مذهبي حواله
داسي ګونګ پاتې سوي دي لکه هیڅ شی چې یې تر اوسه نه لیدلي
او نه هم اورېدلي وي. دا دومره وحشتناکه کیسه تمامېدلی سي، چې
په هیڅ ډول به د راتلونکو نسلونو لپاره د زغم او حوصلي وړ نه
وي، لاکن په لاس به هم څه نه ورځي، مثل دی چې تر ورخ تېري
اوبه بیرته نه راګرځي.

خو بیا هم ددوی خپل تصمیم ونیو او ځوان ته یې د عدالت غوښتني
لاریون راوباله، ملګرو ته یې زنګونه وکړل او په ډېر کم وخت
کي هرڅه اماده هم شول،
د لاریون ترسره کېدلو وروسته خپلي کوټې ته راغلل، یو بل
ملګری یې هم ورسره و، د چای څښلو پر مهال هغه دا خبره وکړه،

★★★

تاسو په رښتیا سره هم هیڅ ښه نه کوئ، ددې تولنې له دود او دستور سره په تضاد کې روان یاست .
ایمان ورغبرګه کړه:
زه په دې ښه پوهېږم چې زما ددې تور بې خونده حالت لامل څوک دی، مګر بیا مې هم په خوله لاس نیولی، د ژوند کولو حق غواړم او دا حق باید راکړل سي .
ـ سمه ده زه به هیڅ هم نه وایم څوک په چا څه کار لري؟! هرڅه چې کوې کوه یې.
ـ خو دا نو بیا څه مانا چې ستا کړنې ددې تولنې له دود او دستور سره خلاف دي، رواج د اسلامي دین زېږنده نه ده او همدا رواجونه دي چې په مونږ یې د مذهب دایره تنګه کړې ده .
همت زیاته کړه:
هر کله چې انسان خدای او ځان د مذهب له دایرې د باندې د خپل فکر په ازاده فضاء کې وپېژني، ځان او

خدای درک کړي بیا یو کامل انسان کېدلی سي، ښتانه چې په فکري توګه د مذهب په دایره کې زندۍ کېږي او زندۍ شوي دي اوس هم لا پدې توانېدلي نه دي چې خپل خدای او ځان وپېژني، که وي هم نو ډېر کم ښتانه څوک به وي.
ښتانه چې د وېښ فکر خاوندان دي، په غیر مستقیم ډول له فکري بیدارۍ څخه لرې ساتل سوي دي، د مذهب په نوم افراط وربانډې

★★★

تپل کېږي، هغوی چې ځانونه يې وپېژندل د خپلو کتو لپاره په پښتو او پښتنو کې د ويښ فکر مشالونه او ډيوې وژني .
ايمان په ډېره نرمه لهجه خبرې پيل کړې:
مورږ بايد پدې پوی سو چې په رڼو سترګو ړانده يو او تر خپل کورږ پورې يواځې هغه لار راته مالومه ده چې وربانديې تګ راتګ کوو، او دا ډار راسره دی که يو قدم ها خوا يا دې خوا ته کېږدو خپله لار به ورکه کړو . لاکن داسې نه ده څنګه چې فکر کوو، که مورږ په همدې لاره شا او خوا ته سترګې واړوو ډېر څه ليدلی او پيژندلی سو.
دا وخت ميوند هم له حمامه راووت، په داسې حال کې چې ويښتان يې ږمنځول په خپل ځانګړې طنزيه انداز يې وويل:

ـ افغانان په يوه بله پلمه ځپل سوي او د تعليمي او ښوونيزې برخې څخه لرې ددې لپاره ساتل سوي دي چې په فکري توګه ړانده، کانه سي، دلته له ملا څخه دا پوښتنه کول کفر دی چې (جنت ښه دی که فاريس؟) د ملا خپل اولادونه په لندن او فاريس کښې زده کړې کوي او زمورږ اولادونه جنت ته لېږي که جنت تر فاريس ښه دی نو ولې ملا خپل زامن او لوڼي جنت ته نه لېږي ؟!
ـ خو اوس دوی دا وايي چې دا هيواد اشغال دی؟

★★★

عجيبه ده زه خو بيخي حيران پاتي يم دا څه احمقتوب دی؛ افغانستان ته د شوروي ځواک له راتګ سره ښوونځي، پلچکونه، لويې لارې، تعليمي او د بيارغونې ادارې او ان تردې چې جوماتونه کافر سول، د جهاد په نوم د ورانی پروژه پر مخ يووړل سوه او همدا تراوسه پورې دوام لري، نن همهغه سور ځواک په پاکستان کې فوځي تمرينات کوي لاکن په سواليه نظر کوم چا ورته وکتل؟!

ميوند زياته کړه:

ټرمپ سعودي ته ولاړ، د کعبې امام د نومونړي راتګ او ناسته د خير او برکت ناسته وبلله، په افغانستان کې د امريکا څخه په مرسته اخيستلو افغانان کافران کېږي او وژل کېږي، دا اودغسې نورې ډېرې خبرې سته

هغه پخپل ځای خو له دې وروسته به "ټرمپ" حاجي ټرمپ حاجي صاحب وي.

ټولو په يو ځايي سره وخندل ...

او بيا همت وويل:

د ښمن د خپلو ګټو او برياليتوب لپاره زموږ د هيواد ځوان نسل خپل ذهني غلامان ګرځوي، دوی ټل هڅه کوي هغه کسان راڅخه واخلي چې په فکري او شعوري برخه کښي تر نورو شتمن وي، د حقايقو په لټه کښي وي،او همدارنګه هغه مشالونه مو وژني چې د خپل ويښ عقل په رڼا کښي د تور او سپين څېړنه کوي .

★★★

موږ به زرګونو زړور، باشعوره ځوانان او پېغلې د مذهب تر نامه لاندې د افراط په رسۍ کښې زندۍ کړل.
افراطیت په افغانستان کې د عقیدې او اعمالو له لحاظه ستونزې جوړې کړې دي همدا وجه ده چې بې ځایه قتلونه کیږي ښځې سنګساریږي، ډیوې او مشالونه وژل کیږي.
د هیواد او خلکو دښمنان له مذهب څخه په استفادې د ځان او سیاسي ګټو لپاره په حقیقت سترګې پټوي، د هغو کسانو لاس نیوی کوي چې په ذهن ړانده دي او په ړندو سترګو قضاوت کوي.

او دا باید ومنو چې، د اسلام دین وحشت نه دی؛ بلکې د تروریزم پرخلاف، د سولې، عدالت، ریښتیولي، فطرت، عقل او تفکر یو بشپړ دین دی، دا باید څرګند شي چې د ظالمانو او سرکښه خلکو د حاکمانو او همدارنګه د هغو سیاسي مذهبي ګوندونو په وجود کې چې په غیر مشروع ډول د ډار او افراطیت په وسیله پر خلکو، قومونو، ټولنې او قانوني دولتونو د قبضې او تسلط لپاره په تاوتریخوالي لاس پورې کوي او د خپلو جنایتکارانه موخو لپاره ملتونو او ټولنو ته مادي او معنوي تاوانونه رسوي.
- دا تورمخی سیاست او سیاسي لوبه په دې نه ارزي چې سپېڅلی دین ورپسې یاد کړل شي؛
سیاسي ګوند مشران ځان د هیواد نه بولي، هیواد د ځان بولي، تل تر هیواد او ملي ګټو وړاندې د ځان په غم کښې وي .

★★★

او همدارنګه سیاسي ګوند مشران تل په خوږو خبرو او ژمنو سره ځان تر یو ځایه رسوي، کله چې په ارامه څوکۍ کښیناستل خپله تنده د ولس په وینو ماتوي، ډېر کم داسې څوک به پیداکېږي چې له خپل ځان سره، سره د هیواد او خلکو غم ورسره وي، ماته تر ولسمشر او ټولو ګوند مشرانو هغه یو عسکر غوره

دی چې ددې وطن د خاورې او ولس د ساتنې لپاره په اوږې کښې تاوده لمر ته او د ژمي په یخنۍ کښې وږی، تږی په پوره ایمانداری سره خپله دنده ترسره کوي.
ولسونه چې خپلې وږې، تږې ورځ اخیستي وي په ړندو سترګو مزل کوي، په هر نوي ګوند او ګوند مشرانو باور کوي. که څه هم تردې وړاندې پخوانیو چارواکو ددوی ټوله شتمني له ځان سره وړې وي.
که د کوم هیواد ولس او چارواکي دواړه ځانونه د هیواد وبولي، ترځان هیواد او ملي ګټو ته ژمن ووسي په رښتیا سره چې دوی به د یو خوښ،کلک، شتمن او خپلواک هیواد اوسیدونکي سي.
موږ لا اوس هم که چا وویل " تو غوږ دې سپي یووړ " ددې پرځای چې غوږ ته لاس ورووړو په سپي پسې منډې وهو.
اوهو په دا نیمه شپه د چا زنګ کېدلی سي؟!

★★★

همت کتاب کېښود، له ځایه پاڅېد، موبایل یې راواخیست او ځواب یې ورکړ، سلام! همت یم څوک یاست او څه خدمت مو کولای شم؟
- زه پوهېږم چې څه خدمت نشي کولای، که خوشېږي دې ژوند وکړي نو په کوچنی خوله لویې خبرې مه کوه ...

هغه په دروند غږ خبرې کولې او په لهجه کې یې زور ښکاره کاوه، همت ځواب ورکړ:
- ته غواړې څه ووایې؟ اخېر څه خبره ده ستا مطلب څه دی؟
- له هغو کسانو لرې ووسه، که داسي نشي کولای نو خپل مرګ ته دې چمتو شه ... د خدای په امان!
د همت له سترګو خوب وتښتېد، هرڅومره اړخونه یې چې بدل رابدل کړل، بیا هم ترسهاره اندېښنو خوب ته پرېنښود.
له ځایه پاڅېد او د هغه سمینار لپاره یې تیاری ونیو چې سبا ته په ولایت مقام کې "د بشري حقونو د نړیوالې ورځ " تر عنوان لاندې جوړېده.
ایمان او میوند ته یې زنګونه وکړل، درې واړو ناشته د ښار په یوه هوټل کې وکړه او له هغه وروسته د ولایت مقام په لوري روان شول.

★★★

غونده پیل وه، دري وارِه د میوند د ناوختی له امله لړ څه خندېدلي وو، کله چي تالار ته دننه شول، ویاندوی ورته ښه راغلاست وویل او ددوی دري وارو یي ځانګړي مننه وکړه.
دا وخت په افغانستان کي د بشري حقونو د کمیسون یو غړي په ستیج بیانیه ورکوله " 'افغانستان کي د جګړو او تاوتریخوالي له کبله بشري سرغړوني شوي'

د افغانستان د بشري حقونو خپلواک کمیسیون د افغان جګړي له ښکېلو خواوو غوښتنه کوي چي جګړه او وینه توییدنه بس کړي.
او پسي زیاته یي کړه، د افغانستان د جګړي د ختمولو ارزانه لاره بین الافغاني خبري دي، او پکار ده چي موجوده لاسته راوړني د سولي په خبرو کي قرباني نه شي.بیا یي د سولي په خبرو کي د جګړي د قربانیانو، ښځو او ماشومانو د حقونو په ساتل کېدو ټینګار وکړ.
تر هغه وروسته ویاندوی د همدي ولایت د جندر امره مریم ستیج ته وغوښته، مریم پخپل ځانګړي انداز سره خپل ویښتان او ټیکری منظم کړل، او د ستیج خواته لاړه، خپلي خبري یي د ګډونوالو په مننه سره پیل کړي:" افغانستان کي د رواني جګړي او تکني امنیت له امله د بشري حقونو وضعیت خواشینونکی دی."
مریم په پسته ژبه او خوندور طرز سره وینا کوله:

★★★

" تېرو شاوخوا ۱۱ کلونو کې په دې هېواد کې څه باندې ۹۲ زره ولسي افغانان د جګړې قرباني شوي دي."دې وویل، بشري حقوق او د ښځو حقوق باید د ټولو لپاره وي، د ترهګرۍ پېښو او کورني تاوتریخوالي کې د وژل شوو ښځو قضیې دې وڅېړل شي.

او په افغانستان کې د جګړې ښکېلې خواوې باید د جګړې د قربانیانو په ځانګړې توګه د ښځو او ځوانانو غوښتنې واورې.

مریم په ډېر یو زبردست انداز سره خپلې خبرې را لنډې کړې او په دې ډول سره د تالار له ټولو اړخونو یې په ویاړ لاسونه وپړکېدل.

د غونډې ویاند له مریم مننه وکړه او همت یې د وروستي ویناوال په توګه دریځ ته وباله، همت دریځ ته له پورته کېدو سره سم خپلې خبرې داسې پیل کړې:

" یوازې هغه مهال خپلو ګډو موخو ته رسېدای شو چې ټولو انسانانو ته یو شان امکانات ورسېږي. "

تېرو دوو لسیزو کې نړۍ په افغانستان کې د بشري حقونو په تړاو د ناوړه پېښو شاهده وه، چې انکار به ترې منطقي نه وي. پر ملکي موخو ځانمرګي او نور بریدونه د بشري حقونو د نقض یو مصداق دی. تېرو دوو لسیزو کې بې‌شمېره بمباروونه، ویجاړونکې جګړې، له هغو وسلو کار اخیستل، چې د ډېرې وژنې وړتیا لري، له اړتیا پرته له لویو بمونو ګټه اخیستنه د نړیوالو بشردوستانه حقونو ښکاره نقض بلل کېږي.

★★★

او دغه راز تېرو شلو کالونو کې په افغانستان کې د بشري حقونو لاسته راوړنو هېوادوالو ته په ځانګړې توګه ښځو او ځوانانو ته په سیاسي، علمي، فرهنګي، اقتصادي او ورزشي برخو کې ښه زمینه برابره کړه؛ دې چارې له نړۍ سره ونښلاوه او بیرغ یې د نورو هېوادونو تر څنګ ورپېد.
جنسیتي، قومي او نژادي تبعیض، له ښځو ناوړه ګټه اخیستنه او د قوم او نژاد له مخې کسانو ته د سرچینو محدودول په دې دوره کې د بشري حقونو د نقض بېلګې دي. دا باید له یاده ونه باسو، چې د جګړې پر مهال د بشري حقونو پر ضد ډېرې پېښې د افراطي او جمهوري نظام ضد ډلو له لوري شوې دي.
همت زیاته کړه، له بده مرغه افغان دولت تر اوسه پورې هم ندی توانیدلی چې یو جنګي جنایت کار محکمه کړي او له قانون څخه دغه معافیت نور کسان هم دې ته هڅولي چې بشري حقونه تر پښو لاندې کړي.
نو د بشر د حقوقو ورځ دې بشر ته په حق ورکولو ولمانځل شي نه په تشو شعارونو.
د جندر امره خصوصاً له همت او د هغه له خبرو څخه زیاته متاثره سوه، د سمینار تر ختمېدو وړاندې د هغه و خواته ورغله او په غوږ کې یې یو څه ورته وویل، کله چې سمینار پای ته ورسید مریم له همت سره د کافي څښلو پر مهال یوې خواته په مېز کېناسته او هغه یې زیات تشویق کړو، دا وخت همت او مریم یو بل ته په

★★★

روحاني حواله يو بل ته بيخي نږدې شوې ښکارېدل، مريم له همت څخه د اړيکي شمېره وغوښته، همت پرته له دې چې څه ممانعت وکړي خپله شمېره يې مريم ته ورکړه او له يو بل څخه يې رخصت واخيست.
د نن مازديګر مجلس داسي سره پاشلې غوندې و، او ددې وجه هم د همت ګوښه والی و، د هغه په ذهن کې يوازې او يوازې د مريم ښکلې څېره تاوېده راتاوېده، دا وخت ميوند هم چای راووړ او په خپل ځانګړي انداز سره يې ايمان ته په اشارې وويل، دا دی بچيش!! د زعفرانو چای مي درته راووړ.
که څه هم د همت د زعفرانو چای ډېر خوښ و خو نن يې داسي خاص ليوالتيا څرګنده نه کړه، په زړه او ذهن کې يې يو نوی احساس په توکېدو و، هغه شوخ او مينه ناک د مجلس مالکې همت نن يوې خواته غلی ناست دی او د هيڅ شي سره ليوالتيا نه ښيي، د هغه په ذهن کې د هغې ښکلې پېغلې څېره چې په شونډو يې يوه خوندوره مسکا کرلې وه ګرځي هغه له ځانه وتلی او روح د يوې بلې روح سره يوځای په دښتونو مزل کوي.
په همدې ډول زړه نا زړه ټول خپلو کورونو ته رخصت شول، همت هم ددې پرځای چې له ايمان سره په موټر کې لاړ سي، پياده روان سو، خو د ايمان له بيا بيا ټينګار سره مجبوراً په موټر کې کېناست، په لاره کې يې د ايمان هيڅ يوې پوښتنې ته هم مثبت ځواب ورنکړ، همت په تکرار سره هم دا يوه خبره کوله، "ياره

★★★

جانانه دا دومره خبره نه ده، نه پوهېږم داسي يوڅه د ستړيا احساس کوم نور داسي خاص څه نشته" کور ته په رسېدو سره يې له ايمان رخصت واخيست او لاړ.
ماخستن هم پرته له څه خوړلو خپلې خونې ته لاړ، که کتاب ور واخلي، بيرته يې کېږدي، که تلويزون چالان کړي هيڅ يوه خپرونه يې نه خوښېږي، ريموټ ږدي، موبايل ور اخلي د مريم نمبر ته په کتو سره د "هو" او "نه" ترمنځ په جګړه اخته دی، زړه يې ورته وايي مريم ته زنګ وکړه او عقل يې ورته وايي، ګوره همت جانه داسي ونکړې، په همدې کش مکش کې د مريم زنګ راځي ...
- سلام! همت يم او تاسو؟
که څه هم دی پوهېږي مريم ده خو بيا هم پدې پوښتنه ټينګار کوي...
- ولې و مو نه پېژندم؟
- نه هيله کوم، که ځان دې رامعرفي کړې ډېره به ښه سي.
- مريم
- د جندر آمره (؟)
- بيخي ژر او په پوره توګه دې وپېژندلم او هو رښتيا مزاحمت نه وکړم له خوبه خو به مې نه يې راويښ کړی؟
د مريم په لهجه کې د ميني او ناز يو په زړه پوري رنګ و ...
نه هيله کوم، څه خدمت مو کولای شم؟

★★★

داسي خاص څه نه، يوازې غوښتل مې ږغ دې واورم، نه ډېر ښه يې!
همچنان
ښښنه غواړم چې مزاحمت مې وکړ، اوس لږ ښه وخت
داسي کومه خبره نه ده
په هر حال بيا خبرې کوو، خدای دې مل سه
او له دې سره يې اړيکه پرې شوه.
همت خپل موبايل داسې ټينګ په زړه پسې ونيو او بيا يې ښکل کړ، هلته مريم هم له يو عجيب احساس سره مخ وه، دا زه څه کوم په ما باندې څه شوي دي؟ زه ولې هغه سرې ته زنګ وهم؟ هغه څوک دی؟ لا خو زه هغه سم پېژنم هم نه؟ داسي څنګه کېدلای سي؟ خپل ليپ ټاپ يې راواخيست او د همت نوم يې په فيس بک کې ولټاوه، "همت آرين" د ملګرتيا بلنه يې ورته ولېږله او له دې سره سم يې ميسج هم ورته وکړ "سلام ښاغلی آرين صاحب، مريم يم." ميسج ولېږل سو، خو دا يې تر لېږلو وروسته له يو ډول پښېمانی سره مخ شوه او بيا يې د پروفايل په کتو بوخته سوه. د هغه ليکنې، شعرونه ، مقالې او انځورونه يې تر نظر تېر کړل.

ياره جانانه دا هرڅه څومره په بې خوندی سره روان دي .
ايمان په پرلپسي توګه ميوند ته زنګونه وهل او ژر، ژر يې خبرې کولې:

★★★

لیوه ډېر وحشي ځناور دی، کله چې وږی او خېټه یې تشه سي بیا پرخپلو اولادونو هم خوله ور اړوي؛ دوی که هرڅومره د ښکار پر وخت یوه ډله ووسي، خو تر ښکار کولو وروسته یو د بل سره همغږي نه پاتې کېږي مګر سپی بیا دا عادت نلري، یو وحشي هیڅکله نرم مزاجه نسي کېدلی.
سپی تر هغو پوري له خپل کور او خاوند سره خیانت نه کوي ترڅو یې په وفاداری کښې لیونتوب ته نه وي رسېدلی؛ زموږ یو سپی چې د کورنی په نه شتون کښي مو د ګاونډ کره تللی اوس له ټولو مرور دی او بیخي مو په شناخت پښېمانه دی، نه پو هېږم چې ولي؟
یوازي هغه وخت لکی ښوروي چې کوم بل پردی څوک راسره ویني، موږ د خپل سپي په پخلاینه کښي په مکمل ډول پاتي راغلي یوو، دا ځکه چې دی غلط سوی او د انسان په څېر سرزوري کوي نو له انسان څخه ددې برعکس تمه(؟) دا هیڅ امکان نلري.
یوچا به دا خبره کوله: سپی په لویه تېږه وولـه چې تر ډېرو کوړنچېړي خو زه بیا دا وایم چې سپی وپاله ترڅو پالنه دې وکړي؛ ډار له لېوانو پکار دی چې هیڅکله له خپل وحشي عادت څخه نه راګرځي.
همت که څه هم نه پوهېده چې ایمان ولي او د څه لپاره د سپي او لېوه په اړه خبرې کوي خو بیا یې هم هغه ته ښه کلک غوږ نیولی و.
ایمان همداسي لګیا و:

★★★

ما د دې نړۍ له ټولو وحشي لېوانو هغو سپو ته پناه راوړه چې د ټولو اهلي حيواناتو تړې کړکه کېده، زه په دې ښه پوهېږم چې لېوان سپي خپل اولاد بولي خو داسې نه ده ، ځکه لېوه خپل بچيان خوري او سپي يې د ځان په څېر پالي؛ څېره د چا باطن ته ورته نسي کيدلی که څه هم سپی او لېوه د يو بل همشکله دي خو سپی د ښار او ښکار لپاره په کورونو کښې پالل کېږي او لېوه بيا برعکس.

همدارنګه سپی په يو کال کښې مکمل سړی سي، خو انسان تر څو کالونو پورې سړی خو څه کوې هسې په نوم انسان هم نسي کېدلی، زه د سپي په نن، سبا او نورو ټولو ورځو باوري يم، که څه هم انسان عقل لري خو تر سپي هوښيار نه دی؛ سپيان ډېر ښه خلک دي په هرچا کار نلري، هرڅه په ځان منلی او زغملی سي، سپی په ټولو هغو انسانانو ملامت دی کوم چې دی يې په کانو ويشتلی.

همت په طنزيه انداز ورغبرګه کړه، ياره نو؛

اوس که ته غاپې او که نه غاپې، سپی څوک ددې لپاره ساتي ترڅو خپل او پردي دواړو ته که شپه وي او که ورځ بايد وغاپي، له سپو څخه د انسانيت تمه کيدلی سي، خو له انسانانو څخه د انسانيت تمه څه چې د سپو تمه هم نه سي کېدلی، ځکه سپی ايماندار دی، وفادار دی او دې ته ورته نور ډېر ښه خويونه لري خو انسان که ايماندار سي، وفادار به نه وي او که وفادار سي ايماندار نه دی، دلته د وفا او ايمان دواړو تر وخت مخکې لا سودا سوې ده .

★★★

خو زه هم همدا وایم
د خدای په دا دومره خدایي کې تراوسه پورې پر ما باندې یو ښه خروړی سپی پیرزو نه سو، نه پوهېږم.
چې زما بخت کومې تورې پېښو ځتلی که څه بلا ؟!
بیخي بل وړ کیسه ده، دلته بیا دا نیمچه او تازي سپي دومره ډېر دي چې په کومه کوڅه راوګرځې یوه دوه خو به خامخا ووینې، هغه هم ښه شوقي چې خوندور غړوندي یې هم په غاړه وي.
تازي سپی وساته، خدر یې بیا څه دی ها؟
- اوس نو په تازي سپي څه اعتبار پکار دی، هغه که هرڅومره ښه ښکار کولای سي، بیا هم څښتن ته هغسي وفادار نسي کېدلای لکه څرنګه چې خدر سپی وي.
ته بیا د قدرت دي اړخ ته وګوره، چې زما بیا په توله کښې له خدر سپي سره جوړه ده، دا په دې چې خپل او بل دواړو ته په یو نظر ګوري او همدارنګه د وچي او لمدي مړی فکر ورسره نسته، خپله دنده په ښه توګه سرته رسوي، همدا د یو ښه سپي خاصیت هم دی چې شپه او ورځ څک غوږونه ونیسي بیدار وي.
دوی دواړو لا همدا خبرې کولې چې میوند هم راورسید، ایمان په داسي غصه ناک انداز هغه ان تردې چې سلام ویلو ته یې هم پرې نښود، ته چیرته وې او تلیفون دې؟ ته وګوره چې څومره زنګونه مي درته وهلي دي؟
چیرته وې ها! په خدای ما خو به لیونی کړې

★★★

دا بیخي بې خونده ده، د رڼا او تورتم په دې نامعلوم سفر کې هیڅ نه پوهېږم مخ په ښي او که چپ لور ته وګرځوم؛ په هرحال د سپین او تور ترمنځ فرق ازلي دی.
همت ورغبرګه کړه " زموږ خدای ماته هم عقلي وزر راکړي، زه دا حق لرم چې د خپلو وزرو په واسطه څومره چې کولای سم هوا وکړم، والوځم، چیرته چې مې زړه او روح خوشاله وي وګرځم؛ دا مهمه نه ده چې په باغ کښې دي ارومرو رنې اوبه بهېږي، بې له هغو هم کیدای سي یو باغ ډېر څه (ارامتیا، ښایست او...)ولري که څه هم په خړو به اوبه کېږي."
سمه ده تاسو چې هرڅه کوئ، هرڅومره چې زما زغم اندازه کوئ درته اجازت ده خو زه بس دومره وایم چې دا زموږ او تاسو جنګ د یو ککړ ذهن له سرچینې دی، انسان یو دی د ښه او بد توپېر سته دا سمه ده، مګر په حقیقت کښې ټول کاینات انسان ته په یوه سترګه ګوري.
ما د یوې ناروا لارې لمن نیولې ده، او زه په دې ښه پوهېږم چې روا لار موجوده وي په ناروا باندې تګ ستره ګمراهي ده، نو له دې څخه دا معلومه سوه چې موږ (زه) په همدې نړۍ کښې ترټولو ګمراه مخلوق یم.
او د همدې خبرو سره سم ایمان له کوټې ووت، بیرته یې دروازه راخلاصه کړه او همت ته یې وویل، که کولای شئ نو په همدې اړه فکر وکړئ .

★★★

ـ یاره بیخي بل ور دی، توله ورځ د خپل سپي په اړه خبرې کوي، ښه نو ته ووایه ستا شپه څنګه وه؟ "همت وویل"
ـ ښه وه، ایمان چیرته لاړ؟
ـ زه هم نه پوهېږم خو حالت یې ښه نه و، بیرته به راسي، هله نو میوند جانه ته خو لږ د زعفرانو چای اماده کړه یاره بیخي ګنګس یم.
په همدې وخت کې همت ته د مریم زنګ راغی او هغه یې نږدې پارک ته وباله، پرته له دې چې میوند په اصلي موضوع پوه کړي له ځایه پاڅېد او وې ویل "زه یو اړین کار لرم، ترڅو چې ته چای اماده کوې بیرته راځم " او له همدې خبرې سره ووت.
میوند د کابل چاپ ورځپاڼه ورپورته کړه؛ لیکلي و، 'داسي سوله نه غواړو چې د امنیتي ځواکونو د برخلیک ضمانت نه کوي'
افغان ولسمشر د افغانستان د پخواني پاچا محمد داود خان د واکمنی پر مهال تېروتنې ته په اشاره وویل، "هغه مهال چې د سیمې په سیاست حکومت خبر نه و او د همدې بې خبرۍ په نتیجه کې د ثور د ۷ فاجعه رامنځ ته شوه، دا تېروتنه باید بیا تکرار نه شي.
په دا منځ کې قریب دوه ساعته ووتل خو همت رانغی، د زعفرانو چای په ترموز کې سوړ سو، میوند د همت نمبرو ته چې هرڅومره زنګونه وکړل ځواب یې نه ورکاوه په همدې وخت کې د دروازې زنګ ووهل سو، "لکه چې راغی " میوند دروازه بیرته کړه او په زغرده یې وویل "احمقه دا تلفون ولې نه ځوابوې؟ " د ایمان په

★★★

لیدو لږ څه خجالت هم سو، خو ژر یې خپله خبره بشپړه کړه " ما فکر وکړ همت دی، هغه احمق دا دوه ساعته کېږي چې وتلی او تلفون هم نه ځوابوي "
- راځه پرېږده یې را به شي، هغه نو بیا کله داسې ښه کار کړی.
میوند د زعفرانو له چایو پیاله ورډکه کړه "دا مې هم د هغه احمق په فرمایش چمتو کړ "
ایمان له لږ څه سوچ وروسته خپلې خبرې داسې پیل کړې:
- یو عجیب خو خوندور سر درد راته پیدا سوی دی، له هرې ځریکې یې خوند اخلم، دا چې د کوم لیونتوب پایله ده (؟) څنګه او څه وخت مې سر په دیوال وهلی خبر نه یم(؟) دومره ضرور پوهېږم چې لږ څه پاړسوب یې کړی؛ نو پدې کې د خوند خبره څه ده؟ "میوند وویل"
په دې کښې د خوند خبره داده چې دا څو شپې په ښي اړخ پرېوتلی نه سم، اوس باید په چپ اړخ ویده سم، د چپ اړخ د خوب فایده داده چې مخامخ کړکې ده او تر ډېره پورې د هغې نورې تیارې ننداره کولای سم، همیشه داسې وي چې شپه په ویښه د سهار غېږې ته ورم؛ زه او زما خدر سپی دواړه اوس د رنو سترګو په خوب اموخته سوي یوو، دی تمامه شپه په اټکل غاپي او زه یې له دې غپا غپ څخه خوند اخلم، که کله کرار سي زه یې بیا وشکارم، ځکه سپی باید وغاپي، په کراره پرېوتو ښه نه ښکاري.

★★★

- یاره یو خو ستا دا د خذر سپي موضوع بيخي تکراري سوه، ته کومه بله غوره موضوع هم لرې او کنه؟ "د ميوند په لهجه کې شرارت و"
څه ووايم او څه نه ووايم، رښا او تورتم دواړو خپل اصلي حالت له لاسه ورکړی دی، اوس په دې پوهېدل ډېر سخت دي چې د ورځې او شپې تر منځ حقيقي توپير درک کړل شي...
- سخت فلسفيانه لغاتونه استعمالوې
د لغاتونو، معنا پخپله په معنا پسې ستړې ده او په دې نه پوهېږي چې د ځان را پيدا کولو لپاره څه وکړي؟
خصوصاً "زه" د يو داسې لغات په معنا کولو پسې ورک يم چې په حقيقت کې "هيڅ" معنا نه لري .
- د قدرت تر ټولو ستره غلطي هم دا کېدلی شي چې د لغات او معنا ترمنځ يې روڼ توپير څرګند نه کړو.
ايمان زياته کړه، د تور او سپين کيسه هم په همدې ډول مخته وړل شوې ده
پوه نه شوم؟
اوس به څوک دا هم نه وايي چې زه نه پوهېږم ځکه موږ په دې ښه پوهېږو څوک چې وايي نه پوهېږم هغه تر بل هر هغه چا ښه پوهېږي .
- ته سپين يې او که تور؟ زه لا تر اوسه ددې سوال ځواب نشم درکولای، خو دومره به ضرور ووايم چې هر رنګ د کوم بل رنګ

★★★

په مرسته منځ ته راغلی، همدارنګه تور د سپین او سپین د تور په مرسته هغه که هر ډول وي د رنګ له سرچینې څخه اخیستل شوی، اوس په رنګونو کې د ښه او بد توپیر په کومه مانا کېږي، په دې یې هم نه پوهېږم .

- حقیقت دا دی چې کوم څه مو په زړه او سترګو ښه راسي ښه دي او بد یې برعکس د هغه، دا چې زړه او سترګې څه ډول فیصله کوي دا بېله مسئله ده خو د عقل ساری په ټول انساني او طبعي جوړښت کې نه موندل کېږي ، دلته نو د خدایي قدرت هم بریتونه غوړ وبوله. "میوند په خپل طنزیه انداز سره خبره تکمیل کړه ."

- سپین که تور راپېژندل شوی وای نو اوس به مو تور ته سپین او سپین ته تور ویلای، دا یواځې د رنګونو تفاوت نه دی چې مونږ یې ګډوډ کړي یو، بلکې دا زمونږ د خامو فکرونو زېږنده ده چې سپین مو په توره او تور مو په سپینه څغلي.

میوند پوښتنه وکړه:

زما په دې هیڅ سر نه خلاصېږي چې سم او ناسم پخپل منځ کې کوم توپیر لري او که نه ؟

خو همدا مشکل دی که چیري سم او ناسم پخپله ټاکلي لاره تللي وای هرڅه ثابت پاتې کېدل، زمونږ تر ټولو لویه ستونزه هم دا کېدلی شي چې ځان ته لاره ټاکل راته ستونزمن ښکاري خو دې ته نه ګورو چې د بل چا په پلونو تګ خطرناک هم کېدلی شي.

★★★

لوڅ خلک تل په دې فکر کې وي چې د نورو لپاره جامې پیدا کړي او هغوی په دې وپوهوي ترڅو کوم ډول جامې يې په رښتيا سره هم پټ ساتلی شي.
دا ټولنيز اصول او قواعد دي چې موږ له فرهنګي دود سره سم ووسو، خو دلته سوال دا پيدا کېږي، يو فرهنګ چې بايد له هغه سره سمه رويه وشي کومې ځانګړنې ولري، عموماً فرهنګ له وخت تېرېدو سره سم ورو، ورو تغير او وده کوي، ويښ خلک يې له تغير او تبديل سره سم په سمه حرکت کوي او ويده خلک ترپخوانيو کړنو کرښې تاوووي او بدلون يې د ځان په شر ګڼي.
همدارنګه هر مذهب په سيمبوليک ډول تقريباً له ټولو هغه ځانګړنو تکميل شوی چې د انسان په ګټه تمامېږي او د وخت له تېرېدو سره يې استفاده کولای شي، انسان پرمختګ کوونکی دی او هره ورځ د يو نوي څه په اړه فکر کوي. "ايمان په تفصيل سره خبرې وکړي "

همت او مريم تر ماښام قضا پورې د يو بل سره په مجلس کولو کې ورک وو او په نامعلومو دښتو او سرابونو يې مزلونه کول، مريم دا غوره وبلله چې همت هم نن شپه له دې سره د هغوی کور ته ولاړ شي.
ځکه مريم دا ډېر وخت په کور کې تنها اوسېده، کورنی يې هندوستان ته په ژمنی رخصتي تللې وه، يوازې دا د خپلې دندې په خاطر پاتې وه، همت هم ډېر ژر ورسره ومنله او ميوند ته يې

★★★

تلیفون وکړو چې زه په خپل کور کې یم او په ماپسي اندېښنه مه کوئ.
او له همدې سره یې کور ته هم زنګ وکړو چې زه نن شپه د میوند دوی سره یم.

همت او مریم دواړه کرار، کرار په پیاده رو باندې روان شول، د خوراک، څښاک څه ضروري سامان اخیستلو وروسته مریم تیکسي ته لاس ورکړ خو همت دا غوره وبلله چې په پښو لاړ سي، د مریم کور یو څه لرې و نو په همدې خاطر یې تینګار وکړ او په تیکسي کې کېناستل، په لاره کې که څه هم دوی هیڅ نه سره وویل خو د یو بل له شتون یې خورا ډېر خوند اخیست.
کور ته له رسېدو سره سم یې همت کوټې ته بدرګه کړ او دا پخپله د پخلنځي خواته لاړه .
همت د کوټې خانګړې نظم او ډیکوریشن ته په کتو کې غرق تللی و، او هر یو شی یې یو، یو تر نظر تېراوه، په تېره بیا په دیوال راځوړند د یوې ماشومې هغه تصویر ته چې د شارشمو په کښت کې ولاړه وه د همت پام یې خان ته کړ، په همدې وخت کې مریم هم کوټې ته راغله او یو څه خواړه یې هم له ځان سره راوړل.
ـ ښه نو دا هرڅه دومره ژر ولې؟
ـ اصلاً زه خپله ډېره زیاته وږې سوې ومه، نو ځکه مې دا ښه وبلله چې لومړی باید یوڅه وخورو.

★★★

هغې د پسه غوښه او وریجې تیارې کړې وې
همت په خوړو کې د مریم د لاسونو خوند له ځان سره ونیو او ترپایه یې هرڅه ډېر په خوند سره وخوړل " زه وایم که نور هم وای ما به خوړلي وای که څه هم تردې وړاندې مې هیڅ د لوږې احساس نه کاوه خو د غوښې او وریجو دا جلا خوند " میوند داسې ژر ژر خپلې خبرې وکړې او لاسونه یې پاک کړل.
ـ پام مې نه و، په وریجو کې نمک یو څه زیات سوی او غوښه څنګه وه؟
ـ نه، نه هرڅه بیخي سم و، زما خو یې مالګې ته هیڅ پام نه دی شوی دا چې ته وایې نو کېدای شي.
مریم د خوراک لوښي پخلنځي ته یوړل او له بېرته راتلو سره سم یې وویل، همت جانه چای به بیا لږ څه ناوخته وکړو.
همت د هغې نجلۍ عکس ته چې د شارشمو په کښت کې ولاړه وه په اشارې وویل:
ـ دا!!
پرته له دې چې نور څه ووایي، مریم یې په خبرو کې ور ولوېده "هیله کوم همت جانه د همدې په اړه مه پوښته."

په دې وروستیو کښې ډېر یو خوندور څه ته اړتیا لیدله کېږي، اوس خبره داده چې "خوندور" بیخي نسته او تر دې تولو خوړو نن سبا

★★★

ترخه ښه دي، لږ تر لږه د خولي خوند سمولای سي، د خاورو خوراک مو په برخه دی نه يې ښه خوند سته، نه يې بد ...
څوک دي دا خبر د چا تر غوږ ورتېره کړي چې د زماني خدای په بندګي نيولي يوو، خو زندګي رابشلی نه سي.
ايمان له خپل ډک زړه دا خبرې په داسي حال کي راويستي چې کيڼ لاس يې په چاړې سره غوڅ کړی و.
ميوند چې له غصې تک سور اوښتی و، ايمان ته يې په تونده لهجه خبري کولي "ايا دا سم کار دی؟ "
زه نه پوهېږم چې ته څه کول غواړې او ولې داسي ليونتوب کوې اخېر دا څه دي ايمانه؟
ـــ زه مي له خپلو ليونتوبونو خوند اخلم، ما پخپل حال پرېږده!
ميوند مخامخ څوکۍ سمه کړه او په ډېر ټينګار سره د "هيڅ" په لفظ زور راووړ، او وې ويل: دا هيڅ مانا نلري ...
ايمان ځواب ورکړ:
هو همدا دا د هيڅ کيسه يو څه شننه غواړي او زه دومره ښه شنونکی نسم کېدلی چې د "هيڅ" په معنا دي پوه سم او بيا د دومره ستر کايناتي قدرت په شتون کي د هيڅ په اړه پلټنه هم هيڅ ده، موږ ټول د بشر يو ژوندی تاريخ بيانوو او دا روان حالت د بشر په يو بشپړ عقل کي لويه بې عقلي بيانوي، دلته نو د بشر ټول هغه څه چې دده په عاقلتوب دلالت کوي د هيڅ سره پرتله کېدلی سي.

★★★

میوند ورغبرګه کړه ایمانه اخېر څه شوي دي ته خو ووایه هیله کوم؟

ـ د یو لوی قدرت او لوی رحمت تر منځ چې کومه تېروتنه موجوده ده، او ددې تېروتنې د حل او له منځه وړلو لپاره تر ننه پورې چا هم لږ ذره هڅه نه ده کړې او که چا کړې هم وي د مذهبي تعصب ښکار به ګرځېدلی وي. زه د یو شي په اړه ډېر فکر کوم او هغه په انسانیت کې د وحشت فلسفه ده، حال دا چې په انساني کرامت کې "هنر" هم شتون لري.

میوند په داسي حال کې چې لاسونه یې په دسمال سره وچول، او د باندې تلو ته یې ځان اماده کاوه، وې ویل، هله نو ایمانه راځه چې ځو زه بیخي ستړی شوم، نن په هیڅ هم نه پوهېږم، هله نو راځه چې ځو ... او د توري شپې په ارامه فضا کې ایمان او میوند دواړه کرار کرار د ښار په واټونو کې روان شول.

مریم په ژور فکر کې د خپل ماضي په اړه تللي ناسته وه او په خیال کې یې پخوانی دردونکې کیسې تلې راتلې، په تېره بیا هغه وحشتناکه پېښه، په کومه کې چې د هغې خاوند او لور یې دواړه وژل شوي وو، دا ډېره یوه دردونکې پېښه وه چې اوس یې هم د مریم په سترګو کې اوښکې راوستې، همت چې لا هم د مریم له ماضي خبر نه و، په لیدو یې حیران شو او په مریم یې غږ کړل:

★★★

_ مریم جانې، څه خبره ده، هیله کوم داسې څه خبره ده چې ته یې په اړه فکر کوې او ژاړې؟!
ــ داسې کومه خبره نشته، بس هسې لږ ....!
او پسې زیاته یې کړه، که خوښه دې وي یوه شپېږه به د باندې ووځو. همت "سمه ده "په اشارې سره تمثیل کړه .
روښانه سپوږمۍ د کابل ښار ته لا ډېره زیاته ښکلا وربښلې وه او دا ښکلا د ننداري وړ وه.

یوه شپېبه دواړه غلي او کرار کرار روان وو، مریم د خپلي زړه تنګي زور نور برداشت نه شو کړای او په خبرو یې پیل وکړ:
ــ په فکري عیاشي کې ډوب خلک تل په ماضي ویاړي، مګر زه د پرون له عقل او منطق دواړو سره څکه خلاف یم چې پرون، پرون و او نن، نن دی.
مګر ته څه وایې! زه هیڅ پوه نه شوم، همت پوښتنه وکړه؟
ـ زما مطلب دی؛ اوس هم که څوک د ماښتن په اړه پوښتنه راڅخه وکړي چې ته چیرته وې زه یې له یاده باسم او هسې یې ترخان تېروم، دا ټول هغه څه دي چې زموږ او ستاسو ترمنځ په ورځنیو اړیکو کې پېښېږي.
ــ هو په خدای، ته ربښتیا وایې؛ دا سمه ده چې د ماضي (پرون) څیني شېبې په یادولو ارزي مګر دومره هم نه چې د حال (نن) څخه ورباندې بې برخي سو، دا خبره مې له یوې ډمې اوربدلي وه

★★★

ویل یې ژوند پرونی ماخستن نه و، ژوند همدا نن سهار دی چې وزرې مې آزادې دې او کولای شم والوځم.
مریم په داسې حال کې چې سترګې یې له اوښکو ډکې وې وویل؛
حوا مې لور وه!
دوی دواړه یو بل ته ډېر ګران وو، بلکل همداسې د خپل دې ګرانښت قرباني هم شول، ریان یو ډېر ښه هلک و، په هغه زه ډېره ګرانه وم، بیخي ډېره، په ما هم ګران و، د پوهنتون په دوره کې مو له یو بل سره وپېژندل او بیا کیسه مینې ته ورسیده، هغه رابانديې میین و او یوه ورځ یې هوټل ته وبللم، د مینې اظهار یې وکړ، کیسه واده ته ورسېده، موږ واده وکړ ... او له دې سره غلې سوه.
همت د پوهېدو هڅه وکړه خو څه یې ویلای نه شول.
مریم په داسې حال کې چې خپلې اوښکې یې پاکولې زیاته کړه؛
یوه ورځ سهار وختې دفتر ته روان و، چې حوا یې غېږ کې واخیسته او هغې وغوښتل چې دفتر ته ورسره ځي، ریان هم ومنله، ټول نیم ساعت لا نه و وتلی چې ماته د ریان له نمبره زنګ راغی، کوم بل چا خبرې کولې، ریان ټکر کړی و، ریان په روغتون کې و او کله چې د روغتون پته مې واخیسته، شېبه وروسته د ریان او حوا جسدونو ته ولاړه وم، ریان او حوا دواړه ....
د مریم له لاسه موبایل ولوید، ځان یې نور له کنترول وتلی و، بلاخره مریم په ځمکه ولوېدله چې همت یې لاس ونیو او په غېږ کې یې واخیسته.

★★★

همت چیغې وهلې، مریم! مریم! مریم!
موټر ته یې لاس ورکړ، نه درېده، ټیکسي هم نه، همت مجبوره شو؛ هڅه یې وکړه چې مریم راسمه شي خو ... روغتون ته له رسېدو سره سم، کله چې تر سرک بلې خواته اوښت، یو موټر چې ډېر په بیړه د دوی خواته رانږدې کېده، د همت له ډېر کوشش سره سره بیا هم له ورسره ولګید، دواړه بې هوښه شول، په بیړنی خونه کې تر څو ساعته عملیات وروسته، مریم را په هوښ شوه، خو همت خپل ژوند له لاسه ورکړ.

د همت تر مړینې وروسته حالات ټول برعکس شول، ایمان او میوند نور د پښوا په څېر نه وو، موسیقي یې نه اوریده، تلویزون یې نه شو لیدلی، تولیزې رسنی ټولې د همت د ښکلې او زړه وړونکې خوانی له عکسونو ډکې وې، فیس بک، تویټر، انسټاګرام او ...
د مریم صحت ورو، ورو په ښه کېدو و، خو لا هم په روغتون کې تر درملنه لاندې وه، نن چې ایمان د مریم لیدو ته ورغلی و، هرڅه بیخي بل وړ ورته ښکاره شول، کله چې یې ولیدل مریم په خپل بستر نه وه.
ایمان په بیړه د نوکرې وال اطاق ته ورغی او د مریم پوښتنه یې وکړه، ډاکتران، نرس او د روغتون ټول کارکوونکې حیران پاتې شول، مریم په رښتیا سره هم په اطاق کې نه وه، هغه له خپله ځایه

★★★

وتلې وه، د روغتون انتظامي پوليسو ته خبر ورکړ او هم خپله د مريم په لټه کې شول.
د ايمان په زړه کې يو څه ور تېر شول، موټر ته وخوت او په منډه له روغتون څخه د هديرې په لور وخوځيد.

مريم د همت په قبر ناسته وه او چيغې يې وهلې :
زه دې چاته پرېښودم، زه نه پوهېږم دا هرڅه څنګه وشول، زه به مې هيڅکله خپل ځان و نه بښم، ددې هرڅه ذمه واره زه يم! هو! هو! زه يم، دا هرڅه ما وکړل …
دا وخت يې ايمان په اوږه لاس ورکيښود، که ګوري د مريم په سپين مخ اوښکې را رواني وې، نور يې ټول طاقت اوبه، اوبه شو او مريم يې په غېږ کې ونيوه، کله چې يې د هغې سوې چيغې تر زړه ووتې په سترګو کې يې اوښکې راغلې خو ددې لپاره چې مريم ته تسلي ورکړي، اوښکې يې پټې تر ستوني تېرې کړې او مريم ته يې وويل:
ـــ مريم!
دا هرڅه د څه لپاره؟
اوس خو همت په چيغو سره بيرته راګرځېدلی نشي، هيله کوم نور بس کړه، هغه ستا دعا ته ضرورت لري، بس کړه هله نو راځه چې ځو، ته لا اوس هم بشپړه ښه سوې نه يې …

★★★

مریم په تلو تلو کې د همت قبر ته څو واره مخ ور واړوه، کله چې په موټر کې کېناسته په خبرو یې پیل وکړ:
زه بدبخته یم، په رښتیا هم بدخته یم، لومړی ریان، حوا او اوس بیا همت، همت زما بدبختی وواژه، که چیري د هغه پېژندګلوي زما سره نه وای شوې، داسي به نه کېدل، داسي به نه کېدل...
او په لنډه توګه یې ټوله کیسه د ایمان مخې ته کېښوده.
ددې پرځای چې روغتون ته لاړ شي ایمان د خپل کور مخې ته ودرید او روغتون ته یې د مریم د پیدا کېدو خبر ورکړ، وروسته یې هغه له ځان سره کور ته راوسته، ځای یې ورته سم کړ.
مریم؛ زما په نظر ستا لپاره به دا غوره وي چې ته اوس ارام وکړې او که څه ته دې اړتیا وه راته ویلی شې، دا ستا خپل کور دی، نور به ته هیڅ چیرته نه ځې، تر څو چې ښه شوې نه یې.
ایمان په کابل کې خپل یو ځانګړی د کرایي کور درلود چې اکثر وخت به یې د خپلو ټولنیزو فعالیتونو لپاره ددفتر کار ترې اخیست.
ایمان چې د ټولنیزو او سیاسي فعالیتونو سره سره یې له یوې تعلیمي موسسې سره د مرستیال په توګه کار کاوه،له همدې ځای څخه ووت او دفتر ته لاړ، دفتر ته له رسیدو سم یې په میوند سترګې ولګیدې، میوند مخکې له مخکې د ایمان راتلو ته سترګې په لاره و، له سترې مشې وروسته دواړه کېناستل او خبرې یې پیل کړې، څه باید وشي او څه نه ؟! ایمان وویل.

★★★

د دفتر خدمتګارې ددوی دواړو مخې ته چای کېښود او فضا يې د خپلې غېږې په عطرو سره خوشبينه کړه ...
ميوند ځواب ورکړ:
ـــ موږ چې دلته د ژوند او مرګ ترمنځ د يو عظيم دوزخ تجربه کوو، هره ورځ مو لار په همدې پُل صراط وي، د ګناه او ثواب په غلط فهمی کې راګير مخلوق هغه فيصلې چې يوازې او يوازې په خدای پورې اړه لري دوی يې پخپله کوي، دا هرڅه د يوې لويې خطا په بنياد ترسره کېږي، او دا به هغه وخت ثابته شي چې له همدې ګنې، ګونې لږ ځنګ ته شو .
ايمان ورغبرګه کړه:
ـــ ډېر کم وخت انسان په دې پوهېدلی شي چې همدا اوس په کومه شېبه کې ولاړ دی او ژوندکوي ځکه انسان عموماً يا خو مخکې سوچ کوي يا وړاندې حال دا چې د هممغې شېبې او وخت په اړه فکر کول ضروري دي په کومه هغه کې چې ژوند کوي.
ميوند چې د خپل درد د اظهار او د همت ارين تر مړينې وروسته له يو ډول ذهنې کشمکش سره لاس او ګريوان و، نه پوهېده چې څه ووايې او څه نه، زياته يې کړه:
ـــ دا بيخي بل وړ ده چې زه د "بيخي بل وړ کيسو "په اړه غږېږم، پکار خو داسې وه چې ما هم په هغو مسائلو فکر کړی وای په کومو هغو چې نور خلک فکر کوي، مګر نه داسې نه ده ځکه چې

★★★

دلته هرڅه د داسي یو ډول بیخي بل ور حالت درلودونکي دي کوم چي تر شا یي یو خوندور حقیقت پټ ساتل کېږي.
د دوی ترمنځ لا مباحثه روانه وه چي ددفتر خدمتګارې ایمان ته موبایل راووړ "مریم" ستاسو سره خبري کول غواړي!
ایمان موبایل غوږ ته ونیو، سلام! ایمان یم تاسو څوک؟
ـ مریم خبري کوم، ددي لپاره چي ستا نمبر راسره نه و، ددفتر نمبر مي له انټرنېټ څخه پیدا کړ او درته مي زنګ وکړ، هیله کوم ځان بیخي یوازې احساسوم، که کېدای شي غرمنی به یوځای وخورو.
ایمان ځواب ورکړ، هڅه کوم او ته دي پرځان پام کوه!
له همدې ویلو سره یي اړیکه پرې کړه او موبایل یي خدمتګارې ته ورکړ.
میوند ته یي مخ ور واړاوه او ورته یي وویل " مریم بیخي زیاته ځوربدلي ښکاري، ریان او حوا په اړه یي یادونه وکړه، هغوی هم تردي وړاندي په یوه ترافیکي پېښه کي وژل شوي او نن بیا همت ... "
میوند ځواب ورکړ " ریان؟! "
زه خو پوه نه شوم تاسو د کوم ریان او حوا یادونه وکړه؟
ــ پرېږده یي، خو د آیمان له بیخي ډېر ټینګار سره یي په لنډ ډول د ریان او حوا کیسه ورته تېره کړه.

★★★

او له ترخو او سترپو ساکانو سره دواړه ولاړ سول او له یو بل نه یې رخصت واخیست.
ایمان ددفتر کارکوونکو ته تر اړینو هدایاتو وروسته کور ته روان شو، په لاره کې د خوراک لپاره یوڅه واخیستل، کله چې کور ته ورسید، که ګوري مریم په څوکۍ ناسته ده او له لاس نه یې وینې بهیدلې دي.
چیغه یې کړه، آخ دا!!
مریم دا څه دي، هیله کوم یوڅه ووایه، ژر یې ایمرجنسي بکس راواخیست او د مریم لاس یې ورته پلستر کړ، "دا هرڅه څنګه وشول؟ "
مریم ځواب ورکړ " خوند راکوي، ما پرېږده چې ځان ته په عذاب ورکولو سره له خپل قسمت نه غچ واخلم "
آیمان ته د خپل غوخ کړل شوي لاس کیسه وریاده شوه او پسې زیاته یې :
ـ بس که مریم دا هرڅه نور بې مانا دي، نه دي دې حالت ته وګوره، تا له خپل ځان سره څومره وحشت کړی؟
مریم ځواب ورکړ: ما پرېږده او زما قسمت او همدا بهتره ده، زه فکر کوم، وحشت یوه ډول محبت دی او دا کېدای سي د هغو وحشیانو عادت ګرځېدلی وي چې په دا رنګه مینه کې ښکېل وي.
ایمان په قهر سره د مریم لاس تاو کړ او ورغبرګه یې کړه " ګوره مریم ددې خبرې در په یاد کول اړین بولم، هغه کسان چې وحشت

★★★

يې مينه ده خپل عادت هيڅکله پرېښودلی نشي او له دا ډول کړنو خوند اخلي، ځوک چې له کوم عادت څخه په خوند اخيستلو اموخته شي، تداوي يې کلونه، کلونه وخت نيسي، لکه څرنګه چې د يو ليوه اهلي کېدل بيخي سخت دي همدارنګه د يو وحشي انسان اهلي کول هم سخت کار دی.
وکړم ته ووايه زه څه وکړم؟، همت ولې لاړو زه يې ولې پرېښودم، زما ارمانونه يې له خاورو سره خاورې کړل ...
او بيا يې په زوره چيغه کړه "خدايه زه به تا هيڅکله و نه بښم، تا له ما نه هرڅه واخيستل..."
د نن سهار پيل د ميوند او ايمان په مجلس پيل شو، کله چې ايمان له خوب راپاڅېده، ميوند لا وختي د ايمان په کور کې ناست و، دا د ايمان لپاره حيرانونکي نه وه، ځکه هغه پخوا هم داسې بې وخته او سهار وختي د هغه ليدو ته راته ...
ايمان چې د چای په ګيلاس کې بوره اچوله، تلويزون ته په کتو سره حيران پاتې شو، او بوره يې په ځمکه توېه کړه، په تلويزون کې خبر و:
"د پښتون ژغورني غورځنګ مخکښ غړی ارمان لونی ووژل شو"
او له همدې سره د ايمان له خولې يوه سوې چيغه ووته " آخ خدايه دا څه اورم، ارمان څنګه وژل کېدلای سي "د ايمان زړه ته هيڅ دا خبره د منلو وړ نه وه، د تلويزون کانال يې بدل کړ " ارمان لونی

★★★

د پاکستانی پولیسو له لوری د تشدد په پایله کې شهید کړای شو" له ځایه پاڅید، په ویښتو کې ګوتې بندې کړې، "آخ خدایه اخ خدایه ..."

د تلویزون په پرده د پروفیسور محمدابراهیم عکس و، خبریال د هغه د وژل کېدو راپور وړاندې کاوه " د پښتون ژغورنې غورځنګ د مرکزي کمېټې غړی ارمان لونی نن د پاکستاني پولیسو له خوا وژل شوی دی.

بلوچستان کې د پښتون ژغورنې غورځنګ فعالان وايي، د غورځنګ د مرکزي کمېټې یو غړی ارمان لونی نن شنبه ماښام په لورالایي سیمه کې له پولیسو سره په اخ و ډب کې وژل شوی دی.

د غورځنګ یوه فعال محب شیراز رسنیو ته وویل، پولیسو د دوی مخکې پر ارمان لوني تشدد وکړ او هغه یې وواژه.

او له دې سره بریښنا بنکته شوه، میوند خاموش ناست و، کله چې یې ولیدل د ایمان حالت ډېر خراب دی، هغه یې ترلاس ونیو او همداسې یې له خونې څخه رابهر کړ، مریم هم د ایمان د حالت په لیدو سره حیرانه شوه دا لومړی ځل و چې هغه د یو چا په وژل کېدو سره داسې حالت ته ورسید.

له دې سره، سره چې د ایمان حالت بیخي خراب شوی و،کله چې د میوند سترګې د مریم په سترګو کې خښې شوې، له ځانه ووت، روح یې د مریم له روح سره یوځای په ځان کې تاو راتاوه کړه او هوا ته والوت ...

★★★

د هغې طلايي ویښتان، دنګ قامت او ښکلي سترګې ...میوند لا همداسې مریم ته په کتو و، چې پښه یې له څوکۍ سره ولګیده او پرځمکه ولوېد.
ایمان په بیړه، هغه تر لاس ونیو او پوښتنه یې وکړه " څه در وشول، هیله ده چې ښه به یې؟ "
میوند ځواب ورکړ " هغه، هغه زما ذهن بیخي ګډوډ شو، نو پام مې نه و، هو زه ... هو زه ښه یم "
له ایمان سره یوځای مریم هم هغه ته لاس ورکړ او راپورته یې کړ، دري واړه سرای ته ووتل، مریم دواړو ته څوکۍ سمه کړه او خپله پرته له څه ویلو د باندې ووته.
که څه هم مریم به هره ورځ خپل کور ته د تګ ویل خو ایمان ورته همدا یوه خبر تکراروله چې تر څو دې صحت په بشپړه توګه ښه سوی نه وي همدلته به یې او همدلته اوسه.
میوند تر شپېه ناستې وروسته، زړه تنګی شو او تر رخصت اخیستو وروسته لاړ...
ایمان تنهایي ته پاتې شو، ددې لپاره چې پام یې غلط شي د انټرنټ نړۍ ته یې سترګې ورښکاره کړې، ټولنیزې رسنۍ ټولې د شهید ارمان په عکسونو ډکې وې، هرچا د آرمان په ویر ژړا کوله:
"د پښتون ژغورنې غورځنګ مشر منظور پښتین په فیسبوک کې دغه پېښه غندلې او وایي، همدا اوس په لورالایي کې د پېښې په اړه احتجاج روان دی."

★★★

کوم بل چا د ارمان جنازې ته د هغه د خور وړانګې عکس خپور کړی ورسره لیکي یې دي " ارمان د هغه ارمان قرباني شو، چې ویل به یې په لر او بر پښتنو دې د پنجاب روان ظلم ودرول شي."
ایمان څو ځله د څه لیکلو هڅه وکړه خو بیرته یې پاکه کړه، هیڅ یې نه شوای کولای یو څه ولیکي، بیخي زیات دردېدلی او ناکراره ناست و، ملګرو ته یې زنګونه ووهل او د سبا لپاره یې د ارمان لوني په حق

کې د لاریون تیاری ونیو.
ایمان سهار وختي لا مطبعې ته رسېدلی و او "د لوی افغانستان شهید ارمان شهید" په عنوان یې بینرونه او شعارونه چمتو کول، د ملګرو له راغونډېدو سره سم د ارمان لوني د فاتحې مراسم، غایبانه جنازه او په یاد یې شمعې بل کړل شوې، وروسته د ښار په عمومي څلور لارې د آرمان لوني د شهادت په پار سلګونه خلک را ټول شوي وو او د آرمان د قاتلانو او د هغه د حق غوښتنې تر څنګ یې په مقبوضه پښتونخوا کې د ورکو شویو او شهید کړل شویو خپلوانو غوښتنه کوله.
دا وخت میوند مایک ته لاس کړ او په لاوډ سپیکر کې یې په زورزور انداز سره وویل " د پنجاب د زبېښاک د دوام او پر نورو قومونو یې د خېټې اچولو د لړۍ د پراختیا په موخه پنجابي ملېشو د هر هغې کورنۍ کسان او مخکښ غړی وژلی او یا یې ژوندي

★★★

ورک کړي، چې له پنجابه یې د خپلو حقونو او ازادۍ تر لاسه کولو لپاره غږ پورته کړی دی."
لاریونوالو په زوره زوره " د لوی افغانستان شهید ارمان شهید، ارمان شهید" شعار بدرګه کاوه؛ میوند، ایمان ته مایک ورکړ، هغه په داسې حال کې چې له زړه یې وینې څڅېدلې وویل " پاکستاني ریاست باید د دغه غورځنګ د فعال غړي ارمان لوني قاتل پیدا کړي او دا قضیه بې له ځېړلو همداسې پرې نه ږدي، که څه هم دا د پاکستان ریاست کړنه ده بیا هم غږ کوو چې د ارمان قاتلین پیدا کړل شي، ارمان لوڼی چې اصلي نوم یې محمد ابراهیم و، د سنځاوۍ اوسېدونکی او په پښتون ژغورني غورځنګ کې دومره زیات فعال و، چې نه یوازې د ننګ میدان ته پخپله راوتی و، بلکې خپله خور وړانګه لوڼی یې هم له ځان سره د ننګ میدان ته راوستې وه. "
ایمان نور څه هم غوښتل چې ووایي خو په همدې وخت کې یې موبایل ته زنګ راغی، د لاوډ سپیکر مایک یې کوم بل ځوان ته ونیو او خپله یې زنګ ته ځواب ورکړ:
ـ سلام!
ـ هیله کوم دا هرڅه بس کړه، موږ همدا اوس هم تا څارو
ایمان په خبرو کې ور ولوېد، څه مطلب، یانې موږ څه بس کړو؟
ـ همدا چې څه دې روان کړېدي.

★★★

ایمان ورغبرګه کړه "شهید ارمان لوني له پیل نه دا اټکل کاوه چې د آزادۍ شهید به وي او وینه به یې رنګ راوړي، نن ورځ زموږ مخې ته هیڅوک هم نشي راتلی او زه باور لرم چې د ابراهیم ارمان به ضرور پوره کیږي، تا او د پاکستان پښتون دښمن پوځ او استخباراتو محمد ابراهیم (ارمان لوني) شهید کړ، خو زه په داډ سره ویلای شم چې د ارمان شهادت به د مقبوضه پښتونخوا ازادۍ ته اوږد مزل ډېر لنډ کړي." او له همدې سره یې اړیکه بنکته شوه.
کله چې لاریون پای ته ورسید، ایمان او میوند هم پخپله لار روان شول او د کور تکل یې وکړ، په لاره کې د میوند تلیفون ته پرلپسې زنګونه راتلل خو ځواب یې نه ورکاوه؛ ایمان چې له ډېرو زنګونو په تنګ راغی، میوند ته یې وویل " یاره ځواب ورکړه، بیخي مې زړه ورته تنګ شو" میوند په همدې خاطر ځواب نه ورکاوه چې شمېره نامعلومه وه، د ایمان په ټینګار یې ځواب ورکړ:
ــ سلام وروره!
ــ وعلیکم سلام ...
یو ناپېژند غږ یې تر غوږ شو، ورغبرګه یې کړه " څنګه یاست؟ وروره څوک؟ ... "
سړي چې په زوروره او قهرجنه لهجه یې خبرې کولې د میوند په ځواب کې وویل " هیله کوم دا هرڅه بس کړئ، ما ستا ملګري ته هم وویل، زه نه غواړم چې تاسو ته کوم تکلیف ورسوم، مګر ستاسو دا کړني به ما او زما ملګري مجبوره کړي چې عکس العمل

★★★

ځرګند کړو ... " ایمان یې له لاسه موبایل واخیست او ځواب یې ورکړ:
ـ که تاسو ریښتیا هم زما او زما د کړنو مخالف څوک یاست، نو ما وګواښئ، هیله کوم زما ملګرو ته زیان مه رسوئ. د ایمان په لهجه کې نرمي او حوصله ځرګندېده.
مخالف کس یې په ځواب کې وویل:
ـ د همت ارین مرګ کوم تصادف نه و ...، کېدای شي تاته به یاد وي چې تر هغه یوه ورځ مخکې لا موږ تاسو ته خبر درکړی و، مګر تاسو بیا هم هغه څه ترسره کړل کوم چې مو منع کړي واست، ستا آرین او خوږ یار زموږ د ملګرو لخوا په موټر وهل شوی و، هغه کومه تصادفي حادثه نه وه، هیله ده، مطلب دې اخیستی وي.
د ایمان له لاسه موبایل ولوېد، ژر یې موټر د لارې څنګ ته کړ او ودرېد.
د زړه زربان یې زوروز شول، لوبه چیغه یې تر خوله ووته " آرین "
له موټره ښکته شول، میوند تینګ په غېږ کې ونیو، څه وشول، د همت په اړه یې څه وویل، ووایه ایمانو ووایه؟!
ـ هغه دوی وژلی، د همت پېښه کولو کې هم دوی لاس لري، هغه دوی وژلی ... او بیا یې د موټر تایر ته یوه کلکه لغته ورکړه " اوووف خدایه، کوم امتحان نه و چې تا نه واخیست. "

★★★

بیا يې میوند ته مخ ور واړوه، په داسي حال چي غوښتل يې بیرته موټر ته وخیژي وویل: "چیرته چي ایډیولوژي د توپک په خوله خبري کوي؛هلته به د برداشتونو تر منځ واټنونه پرېکړي کوي."
ایمان کور ته له رسېدو سره سم له مریم سره مخامخ شو، مریم يې د حالت په لیدو سره پوښتنه وکړه " ښاغلیه! باید پوه شم چي څه خبره ده او هو رښتیا میوند؟ "
ــ میوند کور ته لاړ ...
ــ نو ستا دي حالت ته ګوره، سترګي دي څنګه سري شوي دي، لکه چي ژړلي دي وي.
ایمان همداسي غلی ناست و او د مېز په سر د همت ایښي عکس ته يې په خیر خیر سره کتل، مریم د ایمان مخي ته له چایو ګېلاس ډک کړ، د تسلی په پار يې د ایمان لاس ونیو او وي ویل:
ـ پوهېږم، دا ډېره سخته ده، د خدای رضا باید ومنو، دا به مو قسمت وي.
ایمان وویل:
ــ نه پوهېږو! موږ رښتیا هم نه پوهېږو چي دا هرڅه زموږ نه، بلکي د حالاتو په لاسونو کي دي، اوس دا حالات راباندي دومره زورور شوي دي چي هرڅه وغواړي راسره کولای يې شي..
مریم ورغبرګه کړه:
ــ باید په دي پوه شو چي موږ په خپله د حالاتو ذمه وار یوو، پخپله مو ځان د مردارو اوبو ډنډ ته غورځولی او په پاکي کي راته ځان

★★★

خیرن اېسي ، ستا غوندې یوه ازاد او خودمختار انسان ځان د مجبورۍ په ځنځیرونو تړلی، که څه هم باید مجبور ووسو، خو لازمه نده چې خامخا باید مجبور ووسو، ځکه مجبورۍ یې وروستۍ حد دی او تردې وړاندې د خپلواکۍ سل زره نورې لارې لرو.

ایمان وویل:

ــ اوس هغه وخت نه دی چې ځوک دې په پټو سترګو څه ومني، هر سړی په حقایقو پسې ګرځي او همدغه د انسان کمال هم کېدلی سي چې د حقیقت تر مونډلو پورې تر وروستۍ اندازې ولاړ سي.

ــ ایمانه! دلته بیا برعکس هرڅه په پټو سترګو منل کېږي تر رښتیا ډېر دروغو ته اهمیت ورکول کېږي او همدارنګه د رڼا لارویان او مشالونه مو د رڼایي په تور بدناموي.

تر لږ څه چوپتیا وروسته مریم چوپتیا ماته کړه او ووې ویل:

ــ په ډېر ګډوډ حالت کې د عادت خلاف عمل پکار دی هغه دا چې یو تریخ شی باید د خواږه په نوم ومني او خوند ترې واخلي.

ایمان وویل"یو ځوک دا خبره هم کوي چې ترخه تل خوندور او په حقیقت کې خواږه وي او هو دا کېدلی هم سي، مریم جان زه تل هغه څه خوښوم چې بدنام وي لکه شیطان او نور ټول هغه څه چې بد نوم یې ګټلی وي."

★★★

ایمان په لومړي ځل یوې نجلۍ ته د "جان "لفظ کارولی و او دی خپله دې لفظ ته له متوجه کېدو سره لږ څه خجالت هم سو خو نظر انداز یې کړ او وې ویل:
ــ دا څومره موده کېږي چې خیرن یم او ځان مینځلو ته مې زړه نه کېږي.
مریم وویل:
ــ پکار خو داسې ده چې هر وخت باید پاک او مقدس وګرځې.
ایمان وویل:
ــ مګر زه اوس تقریباً له داسې خیرنتوب سره عادت سوی یم او دا ځکه چې په ټوله شاوخوا کې مې کوم داسې سپیځلی ډنډ نسته چې ځان په کې غوپه کړم.
مریم وویل:
ــ د خیرنتوب هم خپل خوند وي او دا خوند هم یوازې او یوازې د ځینو په نصیب کې کېدلای سي.
ددوی مکالمې لا دوام درلود چې مریم ته زنګ راغی، فوراً یې ځواب ورکړ "هیله کوم مزاحمت مه کوه " او موبایل یې بند کړ.
ایمان وپوښتل، فکر کوم مئین دې دی؟
ــ نه، هسې کوم څوک به وي، زه دا نشم زغملی چې یو پردی څوک راسره بې ځایه او بې له کوم دلیله خبرې وکړي، دا زما ایمان او غرور ته زیان رسوي او له همدې سره یې وخندل...
ایمان وویل:

★★★

ــ د خپل درمان سره په جنګ کې همیشه ایمان ته څه ناڅه تاوان ضرور رسېږي خو په حقیقت کې د ایمان تازګي په همدې تاوان کې نغښتې ده.
مریم، مسکی شوه او وې ویل " ایمانو که خوښه دې وي یوځه به وخورو، زه بیخي زیاته وږې سوې یم. "
تر خوړو وروسته ایمان د څای څښلو ته "نه" وویل او خپلې خونې ته د مطالعې لپاره لاړ، مریم تمامه شپه په ویښه تېره کړه، کله به یې د ریان، حوا ، همت او کله به یې هم د ایمان د مهرباني په اړه فکرونه کول ...
سهار وختي کله چې ایمان د لمانځه او ورزش کولو لپاره پاڅید، وې لیدل چې مریم په څوکۍ کې ناسته ویده سوې ده، خواته یې ورغی، ډېر په زړه نا زړه یې د هغې په اوږه لاس ورکېښود، مریم یو ناڅاپه په ډار او ترس کې له خوب رابیداره شوه او ایمان ته یې په حیرانتیا سره کتل ...
ایمان پوښتنه وکړه:
ـ ته دلته؟ یاني ته دلته ویده شوې وې؟
مریم پټه خوله ناسته وه او لا یې هم ایمان ته حیران حیران کتل، ایمان بیا پوښتنه وکړه، مریم دا څه وینم؟ او پسې زیاته یې کړه، "ددې دا مطلب چې ته تر ډېره ویښه پاتې شوې یې او دلته په ناسته ناسته ویده شوې یې ... هله نو پاڅه او ارام وکړه. "
ساعت تر کتو وروسته یې ځان چمتو کړ او له کوره ووت.

★★★

ایمان تر ستړي مشي وروسته داسي ستړی غوندي کېناست او تر
ډېره په فکر کي ډوب تللی و، چې د میوند په غړ سره رابیدار سو،
هغه داسي په زوره ورته وویل:
ـ څه کوي آشنا په کومو سوچونو کي تللی يې؟
یو سوړ اسوېلی يې وکیښ او ورته وي ویل:
_ کله، کله انسان دومره ناهیلی سي چې هرڅه يې، ان تردې چې
ژوند يې تر پام بد ورځي.
ځواب يې ورکړ :
_ زبردست، ملا په خپله څه نه کوي او نورو ته نصحت کوي، تر
پرونه پورې دي موږ ته د ناهیلي په وړاندې د مبارزې ویل او نن
ځان ته ګوره؟
ـ نه پوهېږم یار دا یوه اونی کېږي پرلپسي د ناهیلي په وړاندې د
مبارزي تمرین کوم، خو یوه دومره باریکه نقطه مي په وړاندې
ودرېږي، مبارزه څه چې نوم يې لا راڅخه هېر سي.
میوند په شونډو کي مسک سو او داسي په طنزیه انداز يې ورته
وویل، بچیش نه مي درته وېل دا وخت درباندې راځي بیا به دي
ووینم ...
ورغبرګه يې کړه:
ـ دا سمه ده چې ماته ژوند کوم ارزښت لري، نه دا چې ژوند تېر
سي؛ خو ناهیلي بیا هغه څه ده چې ارزښت هم تر پښو لاندې کولای

★★★

سي.
- ښه نو ته د څه په اړه فکر کوې؟
-تل به مې هڅه کوله چې نهيلي کسان وڅغورم او هغوی بيا ژوند کولو ته وهڅوم څکه زه پوهېدم دوی کولای سي د هغوی په توان او طاقت مي باور درلود، دوی وزرونه لرل يواځې دا به پاتې و چې الوت يې ورزده کړم، زه چې وزر نلرم الوت به څنګه وکړم؟
ميوند وويل:
- يواځې او يواځې پرخپل خدای باندې باور ولره.
ايمان په پټه خوله ځان ته کېناست او د خپل ازلي بدبخته قسمت د بدلېدلو لپاره يې د لوی څښتن تعالی جله جلاله په دربار کې دعا وکړه.

ميوند په تکرار سره پوښتنه وکړه:
ـ ستا دا حالت، هيڅ د زغملو نه دی، داسې څه شوي دي اخېر؟
ايمان په خبرو راغی او وې ويل:
اشنا په رښتيا هم زه نه پوهېږم خو يو نوی درد راته پيدا سوی؛ په وجود کې مې لګيا دی اندامونه مې زبېښي، دا کټ_مټ داسې وي لکه د کوم تللي چا يادګار چې درسره وي يا دې ته ورته کوم بل څه؟ خو زما لپاره تردې بل ښه مثال په نظر نه راته.
او پسې زياته يې کړه " زه تږی شوی يم او نه پوهېږي،تشنګي تر نشې سخته وي، ما خپله څو دوله نشه تجربه کړې ده خو کوم خوند

★★★

چې په تشنګۍ کې وي هغه په نشه کې نسته، البته د مستۍ په اړه یې زه څه نسم ویلی.
میوند بیا پوښتنه وکړه، ایمانو دا ته څه وایه اوس؟
ـ هیڅ!
لاکن نن د یوچا عاطفي حالت دومره متاثره کړم، نږدې و له سترګو مې ترخه اوښکه جلا سي، د شیطان رزیل دې کور ودان وي، په دې کې یې هم دوه رنګي لیدله ...
د چایو ګیلاس یې په خوله پورته کړ "سوړ دی." میوند یې له لاسه ګېلاس واخیست او تازه چای یې ورته واچوه.
ایمان وویل:
ـ یو مست انسان چې څومره لوڅ او بربنډ وي، هغومره یې انداز ځانګړی او له خونده ډک وي؛ زه اصلاً دا خبره کول غواړم چې مست او لوڅ انسانان باید په سپین سترګتوب کې خامخا خپل حد وپېژني، مستي او بربنډي زما هم خوښېږي مګر په سپین سترګي خفه کېږم.
میوند دفتر ته د تلو وویل او رخصت یې واخیست.

مریم د جامو بدلولو په حال کې وه چې میوند را ننه شو، هغه وار له واره د هغې سپینې او لوڅې ملا، طلایي ویښتو او بیا یې په مخ شیشه کې چیرته چې مریم دخپلو اندامونو په تماشه ولاړه وه، دهغې د نامه غوټۍ ته په کتو کې غرق لاړ، خو وروسته تر جامو بدلولو

★★★

يې په مخامخ هینداره کې ولیدل چې میوند یې تر شا ولاړ دی، په حیرانی او وهمجنه لهجه کې یې د هغه نوم واخیست او وې ویل "میوند، میوندهٔ تهٔ؟! " میوند وخندل او وې ویل "هو زه" او پسې زیاته یې کړه " ښکلې ښکارې" مریم له شرمه تکه سره واوښته او داسې بد احساس یې وکړ، خو میوند له چالاکی څخه په ګټې اخیستنې خپله پښه وښویوله او ځان یې د مریم لور ته په غورځېدلو کې تمثیل کړ، هغې یې د نیولو هڅه وکړه، دوی لا همداسې سترګو په سترګو کې و، چې ایمان له لمانځه او ورزش وروسته کور ته راغی، میوند د خجالتی احساس وکړ خو پرته له دې چې په همدې اړه څه ووایي ایمان ته یې وویل "سهار پخیر، ورځ مو نېکمرغه! " او تر لږ څه کېناستو وروسته یې رخصت واخیست او ولاړ.

ایمان نن تر توله ورځ د هغې صحنې په اړه فکر کاوه چې کور ته د راتګ په وخت کې یې لیدلې وه.

په همدې وخت کې مریم راغله او پوښتنه یې وکړه "فکر کوم نن لکه چې د کار لپاره چمتوالی نه نیسې؟

ایمان د تلویزون په پرده د سهار د اوو بجو خبرونه کتل د تلویزون په پټۍ لیکلي و "امریکا ځو ورځو کې له طالبانو سره جوړجاړی اعلانوي"

ویاند خبرونه لوستل((کابل کې په یو هوټل کې د واده په مراسمو بیګنی چاودنې کې د مرګ ژوبلې ارقام له ۲۰۰ واوښتلو))

خبریال راپور ورکاوه ؛

★★★

په دغه چاودنه کې ټول ملکي کسان په شهادت رسېدلي دي
په یاد خونړي برید کې ۶۳ کسان شهیدان شوي دي او ۱۸۲ کسان زخمیان دي..
د قربانیانو له جملې څخه د یوې کورنی ۱۴ غړي شهیدان شوي دي.
د پېښې یوه عیني شاهد خبرې کولې؛
په نڅا او خوشحالی بوخت وو چې ناڅاپه یو دروند غږ فضا تیاره کړه، هره خوا لوګي و او د هوټل په سالون کې شور ماشور شو.
حالت ډېر خراب و، ښځو لوڅې پښې پر واټونو منډې وهلې او چغې یې وهلې چې زموږ زامن چېرې دي؟ ځینو ناري وهلې چې زما پلار څه شو؟ ما په خپل ژوند داسې حالت نه و لیدلی.
د تلویزون په پرده ځیني خونړي عکسونه وو، د ځینو پښې او چاودني ته د نژدې خلکو سرونه پرې شوي وو. خلکو د ټپیانو په لېږدولو کې له امنیتي ځواکونو سره مرسته کړه او ټپیان یې روغتون ته لېږدول.
ایمان له یوه اه سره تلویزون بند کړ او تر یوه شېبه چوپتیا وروسته د مریم سترګو ته په کتو کې وویل:
ـ لکه چې د ژوند یو بل پړاو پیل کېدونکی دی او په څو ورځو کې به یوځل بیا د غم او زغم ترمنځ د کشمکش ښکار یم، زه خپله نه پوهېږم خو یو چا دا خبره کړې ده چې که غم درباندې راغی په

★★★

خلاص زړه يې ومنه، ځکه همدا غم دی چې څوک یوځای ته رسوي.
مریم وویل:
ـ ایمانو، د ځوانۍ توده هوا انسان تازه ساتي او دا وخت څوک دومره د ستونزو په اړه فکر نه کوي دا خبره زما په نظر بالکل درواغ ځکه ده چې د ځوانۍ هوا که څومره انسان تود ساتي همدومره يې په وجود او روح کې د نويو شيانو تخم پخوي.
ایمان یو اوږد اسوېلی ویست او وې ویل:
ـ هر نوی شی د اندېښنې وړ دی.
مریم د خپلې حاضر جوابۍ څخه په استفادې سره وویل:
ـ خو باید پام مو دې ته وي چې څومره کټور تمامېدلی شي، نه دا چې فکر وکړئ څومره زيان به ولري.
ایمان چې تر ډېره يې خپله غصه کنټرول نشوای کړی وې ویل:
ـ داسې له میوند سره دا مې هيڅ خوښ نه شول، نصحت جلا کیسه ده خو زما په رښتیا هم ستاسو دا کړنه، بده يې مه ګڼه لاکن دلته دا ذکر کول پکار و ...
مریم ورغبرګه کړه " ولې یو څوک تل د نیم تش ګیلاس یادونه کوي خو په نیم ډک باندې سترګې پټوي، میوند ستا ملګری دی ."
ایمان له ځایه پاځېد او وې ویل "د ګیلاس نوم باید په ډېر احتیاط سره واخيستل شي ځکه دا د ماتېدو شی دی.

★★★

د میوند او مریم ترمنځ اړیکي ورځ په ورځ غځېدي او د همدي
تول څه هڅه یواځي او یواځي میوند کوله، کله به یې ورته میسجونه
لېږل، کله کتابونه او کله به یې هم له مریم سره ناسته کړه او ورسره
بېلا بېلي د ژوند کیسي یې شریکولي، مریم که څه هم نه غوښتل
داسي کوم څه وشي خو په غیر مستقیم ډول د میوند له حرکتونو،
کړنو او کتو متاثره ښکارېده او د هغه په اړه یې وخت ناوخته
فکرونه او اندېښني څرګندولي ...
اوس د مریم هم زړه غوښتل چي نور تل تر تله د ایمان په کور کي
پاتي شي، اوس خو به چي دندي ته هم د ایمان له کوره تله او راتله،
نن ورځ یې له مور سره هم اړیکه ونیوله او هغي ته یې د خپلي
خوشحالی کیسي وکړي.
خو د ایمان ورځ په ګډوډو فکرونو او ستړي ذهن سره تېره شوه،
کله چي ماښام کور ته راغی، پرته له دې چي څه وخوري یا د
مریم سره ووینی خپل اطاق ته لاړ او په ځای کي پرېوت، چي له
یو څه شېبې وروسته یې سترګي سره ورغلي او ارام خوب یووړ،
په همدي وخت کي مریم هم د هغه اطاق ته راغله، کله چي یې
ولیدل ایمان په ارام خوب کي دی بیرته ووته ...
خو له وتو سره سم یې د ایمان چیغي واورېدي او بیرته راغبرګه
شوه، وې لیدل چي هغه پخپل ځای کي وارخطا ناست دی او وجود
یې خولي شوی و، پرته له دې چي مریم پوښتنه وکړي، ایمان
وویل:

★★★

خوب وینم لاسونه مې غوځ شوي وي، په یوه کوڅه کې روان یم چیغې او نارې وهم، هیڅوک مې غږ نه اوري، بالاخره یو څوک راپسې غږ کړي:

_ آخ ته دا وګوره ... هیڅ، هیڅ آخ څه درباندې شوي چې ځان دې داسې په وینو لړلی دی او نارې وهې ها؟

ومې ویل:

_ زه هم نه پوهېږم ولې؟ خو کله چې راویښ شوم دواړه لاسونه مې غوځ شوي وو ، په کوڅه کې هیڅوک نشته چې د ځان په اړه ترې پوښتنه وکړم چې دا چا؟!

او یوازې همدا ته یې، فکر نه کوم چې ته دې هم زما له دې حالت څخه خبر ووسې.

سړی یو دم په خندا شو او دومره یې وخندل چې له ډېرې خندا یې ساه بنده، بنده شوه په همدې وخت کښې یې راته وویل :

_ دا بیخي بل وړ ده، یو سړی دې تردې حده خوب وړی وي چې د لاسونو په غوڅېدلو نه وي خبر او بیا په خوب کې د ځان په اړه پوښتنه هم له خوب وړو څخه کوي، دا هیڅ امکان نلري چې یو ویښ سړی دې د ویدو خلکو له خوب څخه خبر شي، تاسو ته پکار ده چې یوازې او یوازې د خوبونو په محل کې واوسئ. دنیا د ویښو خلکو ځای دی او یوازې ویښ خلک کولای شي د ځان او حالت په اړه له ما څخه پوښتنه وکړي.

ومې ویل ته څوک یې؟

★★★

راغبرګه یې کړه:
_ د یو ویده قام ولسمشر، دا غږ دومره دروند و چې زه یې له خوبه راویښ کړم.
مریم چې هرڅومره داد ورکړ، خو هغه په همدې خبره ټینګار کاوه چې زه ویرېږم او یو څه غلط کېدونکي دي.
نن سهار چې میوند راغلی نه و، ایمان پخپله ورپسې زنګ وکړ او هغه یې کور ته راوباله، د کابل چاپ ورځ پاڼه یې ور واخیسته "ناټو او امریکایي چارواکي له څو میاشتو راهیسې د افغانستان وضعیت په ارزولو او په مې میاشت کې له دغه هېواده د بهرنیو ځواکونو د وتلو په مسئلې بوخت دي. "
ورځپاڼي ټینګار کړی چې د افغانستان د جګړې د پای ته رسولو په هدف تر ټولو غوره پرېکړه دا ده چې د نړیوالو ځواکونو ماموریت بدلون ومومي.
خو د لیکوال په وینا، د افغانستان د تېرو دوو لسیزو لاسته راوړنو خوندیتوب لپاره اړتیا ده چې ټول لوري مسوولانه تصمیم ونیسي.
په ډېر کم وخت کې میوند هم راورسید او ددوی ترمنځ د تل په څېر خوندوره مکالمه د سولې له خبرو را پیل شوه او د نن سهارنۍ خو د مریم د لاس پراټو لا خوندوره کړې وه.
ایمان ورځپاڼي ته په اشاره ووېل امریکا او طالبان د ترهګر او ترهګرۍ تعریف پر سر نه سره جوړېږي او دا ځکه مهم خبره ده

★★★

چې امریکا او طالبانو په اصولو کې موافقه کړې چې د افغانستان خاوره د
ترهګرو ډلو لخوا د امریکا او نورو لوېدیځو هېوادونو پرضد نه کارول کیږي.
میوند په داسې حال کې چې خوله یې ډکه وه، د مریم مننه وکړه او وې ویل "ډېر یو ښه خوند یې دی. " او پسې زیاته یې کړه: یوازې د جګړې پای ته رسېدل بس نه دي بلکې اړتیا ده چې هر ډول سوله باید پراخه وي او د افغانستان په راتلونکي کې باید د ټولو حقونه خوندي شي په تېره مېرمنې چې د طالبان د واکمنۍ پرمهال ډېرې زورېدلې دي.

ایمان د موضوع بدلیدلو هڅه وکړه او وې ویل "میوند جانه " پرون مې تازه ځان مینځلی او د خپل زړه خبرو ته غوږ نیولی و چې د خپل خام عقل غلبه راباندې راغله او زه یې له یو داسې چا سره خبرو کولو ته مجبور کړم چې هیڅ اړتیا مې نه وه ."
او پسې زیاته یې کړه؛
قدرت د قسمت په ټاکلو کې زبردست کار کړی، هرچاته یې نصب او غضب دواړه برابر ورکړي دي؛ کېدای سي پام مو وي چې موږ تل له ښېګړو مخکې د هغه په بدګړو فکر کوو او همدا وجه ده چې د نیکمرغۍ پرځای له بدمرغۍ سره مخ کېږو.

★★★

میوند ورغبرګه کړه:

ـــ نصب که څه هم د خپل په مانا کارول کېږي لاکن زه بیا له دي مانا سره جوړ نه یم په دې اړه باید له سره فکر وشي.

ایمان داسې یو خوندور احساس وکړ او د میوند خبره یې تکرار کړه "هو، هو باید په دې اړه له سره فکر وشي. "

ایمان دا هڅه کوله چې د میوند ښېګنې رایادې کړي او د مریم لپاره تمثیلي خندا او احساسات څرګند کړي.

میوند د ناوخته کېدو وویل او اجازه یې واخیسته.

د میوند له تلو سره سم، مریم د ایمان خواته راغله او د هغه مننه یې وکړه خو ایمان په خپل ځانګړي انداز کې خندا وکړه او وې ویل:

ـــ او نن بیا د یو داسې ناولي فکر په احاطه کې راګېر وم چې را ولاړېدم په ذهن کې مې د خدای په امانی الفاظ هم ککړ شوي وو او د دې برکت دا دی، چې زه باید همدا اوس هدېرې ته لاړ شم او په اهل قُبورو سلام ووایم.

مریم وویل " ایمانو که ته داسې فکر کوې چې هغه غلط دی، نو له کوره یې منع کړه. " ایمان هیڅ هم نه وویل او له کوره ووت، خو د موبایل پاتې کېدو ته

بیرته راوګرځید، چې مریم ورباندې غږ کړ "زه هم درسره ځم."

★★★

مریم او ایمان یو ځای موټر کې د ښار په واټونو ګرځېدل او د جمعې ورځ له رخصتۍ یې خوند اخیست، چې له لارې بندۍ سره مخ شول او د زیات رش له امله یې دا هرڅه په بې خوندۍ بدل شول، مریم د ایمان سترګو ته په کتو کې فکر وړې وه او موسیقي یې اورېده، چې د موبایل په زنګ یې پام بدل شو، مریم ته زنګ و، ځواب یې کړ او وروسته له خبرو کولو یې ایمان ته مخ ور واړاوه، ملګرې مې وه او نن شپه یې واده ته بللي یوو، ته او میوند هم باید راسره لاړ شئ ...

په همدې وخت کې یو چا د شا لخوا پرلپسې هارن واهه کله چې پام یې شو د لارې خلاصېدو ډېر وخت شوی و، خو ایمان لا هم په لاره کې ولاړ و، یو تن د موټر شیشې ته راغی او ایمان ته یې په ښکنځلو پیل وکړ.

ایمان ښیښه بنده کړه او پرته له څه ویلو یې حرکت وکړ، تر یو څه تګ وروسته یې وویل " مریم په رښتیا هم دا هرڅه ډېر بد خونده دي او ډېر بدرنګ ځان مې د ژوند د ښار په کوڅو واټونو کې روان کړی، کوڅه ډب سپي هره خوا خوله اچوي.

مریم ورغبرګه کړه، ملامت وې باید پام دې وای ...

ــ کله، کله مې پر ځان باندې شک سي هسي نه رښتیا دومره چټل سوی یم چې د مردار بدن بوی مې یو څوک په تکلیف کړي.

مریم وویل، هیله کوم داسي خبرې تاسره نه ښایي.

★★★

ـ مریم له ځانه مي د انسانیت تمه پخوا ختلې ده لاکن یو څه چي زما ډېر امید ورته کېږي، هغه سپي دي چي لا تر اوسه د بادار په ځنځیر تړلي او له کوڅه ډب هغو سره د ګرځېدو نه دي.
مګر ته ولې داسې خبرې کوې؟ مریم له غصې تکه سره واوښته.
ایمان وویل:
ـ زما مي له خپل بدرنګ ځان څخه هیڅ کرکه نه کېږي او همدا وجه ده چي د زماني له توپیري چلند سره کومه ستونزه نلرم ، که څه هم زماني د ښه رنګي لاس نیولی؛ څه موده وړاندې مي زما په څېر له یو بدرنګ چا څخه د زماني د ساعت تېرئ په اړه وپوښتل، ځواب یې دا و چي په اتڼ کې فاتحه وایو.
ایمان او مریم تر مازدیګره پورې همداسي د ښار په واټونو، پارک، د لوبو میدانونو، هوټل او بالاخره کورته راستانه شول، که څه هم ډېر ستړي شوي ول،

بیا یې هم واده ته د تلو تیاری ونیو، میوند یې له ځانه سره واخیست او روان شول...
مریم د یوې ښې نڅاګرې په توګه نڅاه وکړه او په همدې وخت کې یې ایمان تر لاس ونیو له ځان سره یې راولاړ کړ، دا لومړی ځل و چي ایمان د بالي نڅاه کوله، که څه هم ایمان ورسره نابلده و، مګر د یوې ښکلې جوړې په توګه د تولو د پام وړ وګرځېدل.

★★★

وروسته له واده کله چې درې واړه د کور پر لور روان وو، میوند د دوی دواړو د نڅاه بیخي زیاته ستاینه وکړه او وې ویل " دا لومړی ځل و چې ما داسې یوه نڅاه ولیده، بیخي مو حیران کړم، دا یواځې زما لپاره نه بلکې په هوټل کې د ناستو کسانو لپاره فوق العاده وه، زه بیخي ډېرو ودونو او محفلونو ته تللی یم خو دا مې لومړی ځل و ... "
په همدې وخت کې ایمان هم د مریم د فوق العاده نڅاه ستاینه وکړه او پوښتنه یې وکړه:
ـ مریم!
ایا پوهېدلای شم چې تاسو دا نڅاه چیرته زده کړې ؟
هغې ځواب ورکړ " له ډېره وخته ورسره مینه لرم او هو دا مې له خپلې یوې بهرنۍ استاذې زده کړې وه. "
ماته بیخي په زړه پورې وه ... میوند یې بیا هم ستاینه وکړه.

ایمان د ناوخته کېدو یادونه وکړه، میوند یې تر خپل کور پورې ورساوه، په لاره کې یې د مریم د چوپتیا ماتېدو لپاره وویل:
ـ مریم!
یو بل څه ته مو چې باید پام وي هغه دا چې انسان په قدرت کې د یو لوی قدرت څښتن دی، لاکن وخت یې له بخت سره جګړې ته نه پرېږدي.
مریم بیا هم خپله حاضر ځوابي څرګنده کړه:

★★★

ــ ځکه وخت پوهېږي که انسان له خپل بخت سره په جنګ اخته سي د وخت ارزښت کمېږي، ارزښت تر لوړ نه لوړ قیمت نه هم مهم دی.
ایمان په داسې یو ارامه لهجه خبرې پیل کړې:
ـ مریم زما ذهن په یو داسې ځنځیر تړل سوی چې هغه د وخت تابع دی او تل دا هڅه کوي چې له وخت سره سم بند او خلاص شي.
مریم ورغبرګه کړه " خو زه همېشه دا غواړم چې وخت په حقیقت کې هیڅ ارزښت نلري، بلکې ارزښت هغه څه لري چې تر وخت مخکې ترسره شي. "
ــ یانې څه؟ ایمان پوښتنه وکړه.
ـ یانې نن باید د سبا لپاره یو څه وکړای سو ترڅو سبا یې په منظم ډول راته ګټور تمام سي او له همهغه څخه په استفادې یوه بل راتلونکې ته چمتو واوسو؛ موږ باید

له ژوند سره په څنګ کې مزل وکړو، دا ځکه چې ژوند یو ارزښت دی او د ژوند ارزښت په نن کې د سبا لپاره دی.
کور ته له رسېدو سره مریم د زعفرانو چای اماده کړ، ایمان " مننه " وکړه او بیا یې د مریم په سترګو کې خپل نظر خښ کړ ...

★★★

مریم په مینه ناک انداز سره د هغه په سترګو کې ځان ولید. ایمان یو ځل بیا "مننه" وکړه او مریم ته یې وویل "کېدای شي ستا به خوښه نه شي، خو بیا هم غواړم یوڅه درته ووایم."
د مریم تلوسه شوه، په مېز د چایو له ګېلاس سره لاس ولګید او پرځمکه ولوېد...
هغې لا ګېلاس ته و راپورته کړی، چې یوڅه ته یې پام شو، هغه دا چې ایمان یې لاس نیولی و او په خپل زورور لاس سره یې د هغې نرم لاس ټینګاوه.
مریم غلې وه او ایمان یې د ښو موسیقي ته غوږ و، د ایمان په زړه کې یوه شېبه ځړیکه وه او هغه یې د ځړګندولو هڅه کړه خو د "هو" او "نه" په منځ کې را ګیر ایمان، نه شوای کولای داسې یوڅه ووایي، چې د مریم احساساتو ته سپکاوی وشي یا کوم بل څه...
ایمان یې لاس نور هم ټینګ کړ او د هغې سترګو ته په کتو سره یې وویل " مریم! زه مئین سوی یم،

د ژوند په ټولو هغو بې خونده شیانو چې د دې سیمې خلکو ته ارزښت نلري، شیطان که څه هم له خدایي درباره شړل سوی زما خوښېږي او هو بیخي زیات."
په همدې وخت کې یې د ذهن کړکۍ ته شیطان ودرېد او په ډېر احترام سره یې ددننه راتلو اجازه وغوښته.

★★★

مریم هغه خپلې کوټې ته وباله او وې ویل "باید ویده شې ناوخته ده"

ایمان پخپل ځای کې را ولاړ شو او د مریم په سترګو کې ډوب تللی و، د ذهن شیطان یې بې له دې چې ایمان پوښتنه وکړي، ورته وویل ما خو به پېژنې چې شیطان یم؟

ایمان "هو" وویل .

هغه زیاته کړه ستا غوندې شیطان پرست خلک زما خوښېږي او زه ورته ډېر احترام لرم، دا ځکه چې دوی دوزخ حقیقي جنت ګڼي او دا حقیقت هم دی.

مریم یې د ځان خواته را نږدې کړه، کټ مټ په هوټل کې د نڅاه په څېر، مریم تاو را تاو شوه، ایمان لا هم د شیطان خبرو ته غوږ و، هغه په لوړ اواز خبرې کولې " دوزخ یو واقعیت دی چې انکار ترې نشي کېدی او د دوزخ په وړاندې انسان دومره کمزوری دی چې زما غوندې یو معمولي شیطان یې هم دې لور ته راکاږلی شي که څه هم خبر دی چې دوزخ د سرو لمبو کور

دی، او دده په بدن کې چې کومې حقیقي ګرمي ده هغه هم د دوزخ له اوره ده. "

ایمان خپلې شونډې د مریم په سرو اننګو کېښودې، شیطان لا هم د هغه ذهن اشغال کړی و، هغه د ایمان غوږ ته خوله ورنږدې کړه او په ورو غږ یې وویل " لکه څرنګه چې ته همدا د یو خوندور

★★★

سکس په تمه يې ، داسې سکس چې ستا د وجود تو له ګرمي ختمه سي" ايمان د مريم په تول وجود راخور شو او له دې سره سم شيطان عليه لعنت په غېږه کې ټينګ کړ او په څو دقيقو کې هغه يو تود سړی د خپل خيرن خان په سپينو جامو کې د تاوده حُسن په سره غېږه کې پروت و.

دا په بې ساري ډول زړه وړونکې ډالۍ وه چې ماته مې خپل رب راپيرزو کړه؛ زه نه پوهېږم او هو په رښتيا سره چې نه پوهېږم، دداسې يوې پرتميني ډالۍ لپاره به د خپل خدای شکر څنګه ادا کړم (؟) دا ماته ډېره په زړه پوري ده، تل له داسې څه سره مخ کېږم چې په اړه يې يا نه پوهېږم او يا هم ډېر کم پوهېږم، نرۍ له همداسې حيرانوونکو شيانو ډکه ده او بايد داسې وي چې لا تر اوسه د هغه چا د عطرو د بوی له امله ژوند کوو چې دا نړۍ يې پيداکړې ده، ممکن که د

هغه د حُسن يوه برخه خوشبويي تر موږ نه وای رارسېدلې ژوند کول به ډېر سخت و.
ايمان په خپل ځانګړي انداز کې خبرې کولې او د ميوند مخې ته يې د چايو ګېلاس ډک کړ، په همدې وخت کې مريم هم راغله او

★★★

له میوند یې د سترګو په اشارې سترې مشې وکړه، درې واړه د سبا ناري لپاره په مېز ناست وو.
ایمان په داسې حال کې چې ژر ژر یې له تودې پیالې غړپونه کول خبرې کولې " زړه مې غواړې ووایم چې زما رب ماته داسې یوه ډالۍ راکړې ده چې په لیدو به یې تاسو حیران شه چې بې سده شئ، ځکه نه غواړم تاسو هغه ووینئ او که تاسو په رښتیا سره غواړئ هغه ووینئ نو د خپل روح په اړه فکر وکړئ، زه د خپلې روح لیدلو ته په تمه یم، خو زه نه پوهېږم چې هغه به له ګناهونو پاکه وي، روح مې زما تر خیرن وجود ډېره پاکه وه، خو کله چې وتله خامخا به وي خیرنه."
میوند د تلو وویل د تلو په وخت کې یې ورځپاڼې ته پام شول بیرته د یوې شېبې لپاره کېناست او د ورځپاڼې په لوستلو یې پیل وکړ؛ سرمقاله وه "افغانستان د بیان ازادۍ په ډلبندۍ کې د سیمې له ټولو هېوادونو بر خای لري. افغانستان کې

مذهبي زغم او د خپلواکو رسنیو فعالیت هم بې سارې دی".
ورځپاڼې په یو بل خبر کې د افغان ولسمشر له خولې لیکلي و"دا د ستاینې وړ پرمختګ دی او زه خوښ یم چې د سولې په هکله تر اوسه زموږ له اصولي دریځه د ګټورو پایلو راوتل پیل شوي دي. زموږ لومړنی هدف دا دی چې بې معنا وینه تویېدنه پای ته ورسېږي. "

★★★

ایمان میوند ته دناوختی وویل او پسي زیاته یې کړه؛
افغانستان کې د سولې لپاره مناسب چاپېریال تراوسه سم نه دی برابر شوی. د سولې خبرې که په مسکو او یا هم په اماراتو کې کیږي تر ډېره پکې د بهرنیانو ګټې لومړیتوب لري او تبلیغاتي بڼه لري.
میوند هم د ایمانو د خبرې تائید کړې؛
هو یاره په افغان حکومت کې دننه هم ځینې کړی له دې کبله سولې ته زړه نه ښه کوي چې خپلې ګټې په خطر کېویني.
ایمان ځان چمتو کړ او په تلو تلو کې یې وویل لنډه دا چې د افغان سولې پر وړاندې خنډونه ښایي ډېر وي، خو زما په اند د بهرنیو هېوادونو لاسوهنې او د دوی خپلمنځې اړیکې تر ټولو حساسه موضوع او د سولې په لار کې لوی خنډ دی.

که دا هېوادونه د خپلو ګټو ترڅنګ د افغانستان دایمي ثبات او سوله هم مهم وبولي نو بیا ښایي روان کړکیچ پای ته ورسېږي.

ایمان نن توله ورځ په دفتر کې ډېره ښه تېره کړه، ورځ یې بیخي مسته تېره وه، ایمان لا په کمپیوټر کې بوخت و، چې میوند راغی او هغه ته یې وویل "هله نو چې وخت پوره دی باید لاړ شو" ایمان خپل کمپیوټر بند کړ او د کور پر لور یې حرکت وکړ.
میوند یو ستړی اسویلی وکړ او وې وویل:

★★★

ایمانو! ددې ښار مازدیګر په دې هم بدرنګه دی چې د لمر لوېدو
ځرک پکښې نه لیدل کېږي، دلته عمر ډېر په منډه دی، لمرخاته او
لمر لوېدو ته دې ور پام نه وي، اونی تېره سي.
ایمان د هغه خبره په خوله کې ور وچه کړه او وې ویل:
په تېر محفل کې یوې ډمې، هنر او حسُن یوځای خرڅول زما یې
تر ډېره په سپین ګرېوان کې سترګې وې، چې راووتم یوه تنی مې
نه وه، یاد مې نه ده خو شکېدلې ضرور ده.

میوند ورغبرګه کړه:
زه نه پوهېږم چې ته د کوم محفل په اړه خبرې کوې؛
مګر زما په لاس کې د تسبو یو بند دی چې د مینې په قسم غوټه
سوی، له یو چا سره د مینې په بنیاد موجوده اړیکه یو پاک زړه
هیڅکله دې ته نه پرېږدي چې داغ ورباندې ولګېږي.
ایمان وویل:
- یانې له دې دا هم مالومه سوه چې شیطان د مینې په مقابل کې یو
کمزوری ذات دی.
او پسې زیاته یې کړه " تېر مست ماښام دا ثابته کړه چې هر رنګ
په ښکلا کې یو مهم رول لري، هرڅه باید داسې لوڅ کړل شي چې
اصلي رنګ یې راڅرګند شي، خوند په بربنډو اجناسو کې دی، که
څه هم هغه د یوې خبرني پېغلې بدن وي."
میوند وویل:

★★★

ـ همداسي د تور ښار انارکلۍ او هيره منډۍ مصنوعي حُسن يو جلا خوند لري، ترخي شېبې خو بايد په ترخو اوبو ووينځل سي.
ايمان په کرس کړس وخندل او وې ويل "ياني کابل او تور ښار سره پرتله کېدای شي؟ "
ميوند ځواب ورکړ:
ـــ د ورځ او شپې توپير په دې کښي دی چي شپه توره او ورځ رونه ده،لکه څرنګه چي شپه په هر بربنډ چا پرده غوړوي، دغه رنګه ورځ بيا ددې برعکس ده.
ايمان وويل:
ـ څکه هم زما او د تورې شپې ترمنځ چي کوم پټ تعلق دی، هغه که د ګناه له اړخه دی او که د ثواب په برخه کې يو سپېڅلی حقيقت په ځان کښي نغاړي، اوس نو سوال دادی چي زما غوندې شيطان پرست انسانان به د خدای مخ ته په کومه سترګو ورځي (؟)
"داسي يو د نه زغملو حالت پرما بيخي نه دی راغلی، د حُسن په سودا کې زه هميشه تاواني کېږم او دا د هغه مصنوعي ښايست کمال دی چي د شيطان عليه لعنت رنګ پکښي وي." ميوند په زوروره لهجه خبرې کولې او زياته يې کړه " د اسلام اباد ښار کې، چي زما ډېر پام يې ځانته کړ، هغه د خدای په لوی کور کې نيمې بربنډې پېغلې وې، چي په اوږو يې اوږده تور او ژېړبخون ويښتان پراته وو.

★★★

د میوند په لهجه کې شرارت پروت و، ایمان ورغبرګه کړه "یاني ته د یو وخت د تور او رنګین ښار باشنده هم وې.
میوند ځواب ورکړ:
ـ البته دا بیا بېله کیسه ده چې د هغې بلې دنیا حورې به نیمه بربندې وي او که تولې (؟)
ایمان په داسې حال کې چې د سرک، سور شوي څراغ ته یې موټر ودراوه، وې ویل:
ـ دا یو غیر عادي حالت دی داسې یو حالت چې زه یې نا ارامه کړی یم، ډارېږم، ربښتیا هم ډېر ډارېږم، لکه چې زما د ګناه او ثواب حساب و کتاب رانږدې سوی وي او پرما باندې د سور دوزخ یا جنت زېری کېږي.
میوند ځواب ورکړ:
ـ زه له دوزخ څخه وېره او د جنت له ژوند سره چندان علاقه نلرم؛ دا ځکه چې زما ډېر سخت ژوند خوښېږي او نه هم ډېر آسان، لکه همدا اوس چې په موږ (انسان) د ټکنالوژی یرغل را روان دی او دی به د خپل ځان تابع ګرځوي، انسان غواړي چې خوراک یې په خوله کې ورکړل سي (؟) دا زما تبه بیخي نه مني چې تر حد زیات ماشیني ژوند وکړم، اصلي خوند باید له منځه لاړ نشي دا ځکه چې زه د اصلي او طبعي "خوند" طابع یم.
بیا هم باید وویل سي چې د تور ښار تورماښام بیخي بدخونده دی او زما تر سترګو، سترګو یوازې سپین په واورو کې پټ د کابل

★★★

انځور دی؛ که څه هم د تور ښار په کوڅو کې نازکه موسیقي، ښایسته لباسونه، په بالکنونو کې ولاړې نجونې، او دلالان ...
میوند هغه ته له موبایل یو انځور ښکاره کړ " دلته هره نیمه شپه د مصنوعي حُسن بازار په تنګو کوڅو کې سوربخن څراغونه د لیوني عشق د زندۍ کېدو ګواهي ورکوي."
ـ د "رېډ لائټ" یوه نڅاګره ترهغو پورې خپل اصلي هنر څرګندولای نشي ترڅو توله بربنده وناڅي.
میوند ځواب ورکړ:
ـ ددې ځای هره نڅاګره همدا یوه خبره کوي چې درېډ لایټ ته ورته ځایونو کې د جنسي استفادې سره مخامخ کېدو خطر شته خو بیا هم ورته د منلو وړ ده، ځکه اوس په دې پوهېږي چې بالاخره به پر دې هم، د هغې د مور په شان چې په همدې ځای کې نڅا کونکې وه، د جسم خرڅونکې تاپه ولګول شي؛ نو په همدې اساس تر دې لا هم نورې ښې مستې شپې انتظار باسي...

ایمان د موټر ښیښه ښکته کړه او وې ویل " میونده د کابل ښار او بازارونه په خپل ځان کې یو ډول مست بوی لري. د دې ښار ماښامونه یوازې پدې ارزي چې تل په یوه مسته ګناه کې تېر کړل سي، ځکه انسان طبعاً ګناه ته جوړ دی او هرڅومره چې کولای شي، ګناه دې وکړي."
او پسې زیاته یې کړه:

★★★

د ډمي دنیا مکار اوسیدونکي د پرونی بربنډي شپې سندره په ډېر زور سره زمزمه کوي او په دې فخر کوي چې څرنګه یې مقدسه د حیا لوپټه د لعین شیطان له ارادې سره سمه په مردارو اوبو کې وینځلې ده، مور به نن خامخا دا سندره د نڅا په محفلونو کې په ویاړ سره غږوو، ځکه مور هم د وخت تابع ګرځېدلي یوو او دا هرڅه په ډېرې سپین سترګی سره د افتخار وړ ګڼو.
اوس پوښتنه داده چې د پښتون حسن حیا څرنګه په مردارو اوبو ډوبېدلی شي؟
هیڅوک له بربنډو اندامونو ښځه سترګي نشي پېژولی او خوښېږي مو چې رنې ورځې په داسي شپو بدلې کړو چې د هوس تشنګي مو له منځه یوسي، مګر په واقعي حقیقت تل خپلې بینا سترګې ړندې ساتو.
ماته دا ډېره په زړه پوري ښېښه ده چې نن ورځ جوهر للام ته ایښودل کېږي او هیڅوک د هغه له اصلي قیمت څخه باخبر نه دي.
له همدې سره سم دوی د کور په دروازه کې وو، میوند او ایمان کور ته راورسېدل.
د کور مخې ته امنیتي ځواکونه او د خلکو ګڼه ګونه وه "مریم خان ویشتی او هغه یې همدا اوس روغتون ته انتقال کړه" یو کس د میوند په ځواب کې وویل.
ایمان د همدې خبرې له اورېدو سره له موټر ښکته شو او غوغا یې جوړه کړه، یو تن عسکر را مخکې شو او هغه یې سمبال کړ،

★★★

شپېه وروسته ایمان او میوند یو اخې دومره وتوانېدل چې تر جنازې لاندې یې څو قدمه ولاړ سي، اوږې یې سپکې شوې او له یوې کندې څخه خاورې او دوړې باد سوې او په څو ساعتونو کې د مریم جسد له یوه لمن ارمانونو سره خاورو ته وسپارل شو.

په تلویزون کې خبر و" په قطر کې د طالبانو د سیاسي دفتر ویاند سهیل شاهین وایي، له امریکا سره مذاکراتو کې موافقې ته نژدې شوي دي".
خو ایمان په سوچونو کې ډوب تللی ناست و میوند د چوپتیا ماتولو په موخه دهغه په اوږه لاس ورکېښود او ورته یې وویل "څه کیسه ده چې داسې له ځان سره لګیا یې او خبرې کوې؟ "

-د وطن زګېروي اورم، په وجود کې یې څړیکې احساسوم، هرڅه شېبه په شېبه بدلېدونکي دي، هیڅوک د کیسې په مفهوم نه پوهېږي، یوه وحشي وېره خاموشه چیغې وهي.

ژوند خفه دی، وطن خفه دی لنډه دا چې هرڅه خفه دي.
ایمان له یو سخت حالت سره مخ و، هغه "مثلث" چې د همت تر مړینې وروسته د مریم په راتلو سره تکمیل ښکارېده یوځل بیا نیمګړی شوی و.
میوند ته یې مخ ور واړوه او ورته یې وویل:

★★★

- زما ګرانه هیڅوک د خپلې پلرنۍ هدیرې مستحق نه دی او هیڅکله باید دا تمه موجوده نه وي چې څلور اندامه بدن یې خوشبویه او په پاکه تونه کې ونغښتل شي.
زه د خپلې ذاتي کینې له امله نشم کولای اکتسابي کړنې د فطرت برخه وګرځوم، زه د انسان په توګه بهتر یم مګر زما حرکات د حقارت وړ دي.

یو ناولی صورت څرنګه خدای پخپله مقدسه خاوره کې داسې په اسانۍ سره ځایولی شي، چې نوموړی د بې حده عذاب مستحق وي.
هو! پخپل ځان فخر پکار دی، باید وویاړو چې ظاهراً تر باطن ډېر ښکلي یوو او ټول هغه څه چې په واقعي توګه زمونږ د بدرنګۍ سبب ګرځي تر جامو لاندې پټ ساتلی سو.

زمونږ روح هیڅکله له اسلافو سره د ملاقات وړ نه ده، ښه ده چې بې وطنه، هم بې کفنه د اروا له شرمندګۍ وژغورل شو.
بیا یې میوند ته د کور کلیاني ونیوې، دا واخله ددې کور کلیاني ...،
زه غواړم د یوڅه وخت لپاره چیرته لاړ شم او هو هیڅکله زما په اړه پوښتنه مه کوه، که چیرته اړتیا دې نه وه، ته کولای شې دا کور خپل مالک ته وسپارې او پرته له دې چې نور څه ووایي خپلې جامې یې ورټولې کړې او د نامعلوم سفر په لور یې له میوند څخه رخصت واخیست.

★★★

پای

د کتاب نوم : مثلث ناول (Triangle)
لیکوال: مقتصد ستړی
ژبه : پښتو

"مثلث" د ژوند، مرګ، او تقدیر تر منځ د نازکو کرښو او شخړو یوه ژوره کیسه ده، چې د لوستونکي فکر ته نوې پوښتنې وړاندې کوي.

د پښتو PDF کتابونو اپاره موږ درسره وځاږئ!
تیلګرام چینل لینک:
https://t.me/AryanPashtoLibrary
واټساپ نمبر:
00971501455350
فیسبوک پاڼه:
آریان پښتو کتابتون

★★★

د پښتو PDF کتابونو لپاره موږ درسره وځارئ!
ټیلګرام چینل لینک:
https://t.me/AryanPashtoLibrary
واټساپ نمبر:
00971501455350
فیسبوک پاڼه:
آریان پښتو کتابتون

مثلث (ناول)

مقتصد ستړی

نه کابل د وینو حمام دئ نه خو کابل ګنهګار دئ...
کابل ګنهګارو او ناولو هوسونو تږو د وینو په ډنډ اړولی او «دریا کابل» له انسانیت سوزه ظلمونو وشرمیدو پر اوچېدو سو خو یو «ناهید» یا "فرخنده" خپلي ویني وړ نذرانه کړي...
د کابل قاتلان د کابل په وینو پایي، د کابل په خونریزیو خپل ماښامونه رنګینوي او په خرمستیو کي د حوا لوڼي بربنډي نڅوي د «سباوون» د حق او صداقت چیغي پکي زندی کوي...
د ژوند حق او ټولنیز انصاف لپاره پورته کېدونکی د هري خور، د هري لور ږغ د «محرم» انجام ته رسول یې یوازنی وحشي هدف دی...
کابل کي قلم سته خو د قلم لپاره د رنګ پر ځای وینه پکي کاریږي د نوي او باسواد کهول وینه...
مقتصد رښتیا هم د زړه په وینو قلم ډوب کړی او دا شهکار یې تخلیق کړی دی...

په درنښت
عصمت‌الله زهیر

+92 (0) 315-8859085
081 266 4251
kafeelqurban@gmail.com

النورد کتابونو مارکیټ، ۵ نمبر دوکان،
ګوالمنډي چوک ته نږدې، کاسي روډ کوټه